

Arrest

nr. 307 190 van 24 mei 2024
in de zaak RvV X / II

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaten D. ANDRIEN en F. LAURENT
Mont Saint-Martin 22
4000 LIÈGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 27 september 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 augustus 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 februari 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 maart 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN *loco* advocaten D. ANDRIEN en F. LAURENT.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten. Op 22 maart 2022 dient verzoeker een verzoek om internationale bescherming in.

Op 20 juni 2023 wordt verzoeker gehoord op het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Op 30 augustus 2023 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde een Afghaans staatsburger van Pashtoen origine te zijn. U bent geboren in het subdorp Sagi van het dorp Shinkorak, gelegen in het district Shigal, in de provincie Kunar (Afghanistan).

In het verleden werkte uw broer M. voor de speciale eenheden van de politie. Uw broer stierf de martelaarsdood op 01.02.1392 (stemt overeen met 21 april 2013 volgens de westerse kalender). Het overlijden van uw broer veroorzaakte bij u, reeds sinds uw kindertijd, een afkeer tegenover de taliban.

In Afghanistan vaccineerde u kinderen tegen polio. U begon dit werk te verrichten in 2018. Op een dag, ongeveer zeven à acht maanden voor de machtsovername van de taliban, werden u en uw vriend I. naar de regio van Dara gestuurd om daar kinderen te vaccineren. Eenmaal aangekomen ging u het gastenverblijf van een woning binnen. Daar zag u Z. en ongeveer zeven andere talibanleden. Ze stonden rond wapens. Jullie werden weggestuurd door Z. en gingen nadien verder met het vaccineren van de kinderen in Dara. Hetgeen u eerder in het gastenhuis had gezien liet u niet koud. Uw gevoel zei dat u dit niet zomaar mocht laten passeren. Op de terugweg naar huis stopte u aan een controlepost van de lokale politie. Daar lichtte u de verantwoordelijke in genaamd B.. De speciale eenheden 04 voerden een aanval uit op het huis twee à drie dagen nadat u daar was binnen geweest. Tijdens de aanval werden Z. en één andere persoon gearresteerd. Eénmaal Z. in de gevangenis zat, vernam hij dat u informatie had gedeeld met de voormalige Afghaanse overheid. Via de dorpsouderen vernam u drie à vier weken na de aanval dat u hiervoor verantwoordelijk werd geacht. U diende naar de gevangenis te gaan om met Z. te praten. U ging niet in op deze vraag. Het gerucht van uw verantwoordelijkheid verspreidde zich verder in het dorp.

U verliet uw woning één tot drie maanden na het incident. Vanuit uw woning ging u naar Nangarhar om u daar voor te bereiden op uw verdere studies. Twee à drie dagen na de machtsovername van de taliban kwamen Z. en A. langs bij uw ouders. Er werd naar u gevraagd. U werd hierover door uw vader op de hoogte gebracht. Uw vader raadde u aan om door te reizen naar Kabul. Ongeveer een maand na de machtsovername kwamen de taliban nogmaals langs bij uw ouders. Opnieuw werd er naar u gevraagd. Na dit tweede bezoek besloot uw vader dat het voor u noodzakelijk was om Afghanistan te verlaten. U reisde verder richting Nimroz.

U verliet Afghanistan op de 25ste of 26ste dag van de maand sunbula (6de maand) volgens de Afghaanse kalender. Vanuit Afghanistan reisde u via Pakistan, Iran, Turkije, Bulgarije, Servië, Hongarije, Oostenrijk, Zwitserland en Frankrijk tot in België. Uw reisweg van Afghanistan tot in België duurde ongeveer zeven maanden. U kwam aan in België op 20 maart 2022 en diende hier een verzoek om internationale bescherming in op 22 maart 2022.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u te worden gedood door de taliban.

Ter staving van uw identiteit en uw verzoek om internationale bescherming legde u volgende documenten voor: uw origineel Afghaans identiteitsdocument en uw origineel paspoort; kopieën van de identiteitsdocumenten van uw vader en uw moeder; kopieën van twee schooldocumenten; foto's van u aan het werk tijdens een vaccinatiecampagne; twee schermafbeeldingen van de Facebookpagina 'Shigal Polio Team'; kopieën van zeven opleidingscertificaten op naam van uw broer M.; een kopie van de bankkaart van uw broer M.; kopieën van documenten in verband met het overlijden van M.; schermafbeeldingen van graanuitdeling aan de familieleden van martelaren; een kopie van de Belgische verblijfsvergunning (B-kaart) van uw neef M. S. (O.V.[...]).

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Uit het persoonlijk onderhoud komt concreet naar voren dat u vreest te worden gedood door de taliban. De taliban achten u verantwoordelijk voor een aanval op hun woning ongeveer zeven à acht maanden voor hun machtsovername.

Er moet echter worden opgemerkt dat uw verklaringen gekenmerkt worden door onaannemelijkheden en incoherenties waardoor het Commissariaat-generaal geen geloof kan hechten aan uw asielrelaas en de vrees die u hieruit puurt.

Vooreerst kan het Commissariaat-generaal niet besluiten dat u een gegronde vrees voor vervolging bij terugkeer naar Afghanistan koestert omwille van de voormalige tewerkstelling van uw broer M.. Sinds het overlijden van uw broer op 01.02.1392 (volgens de Afghaanse kalender, stemt in de westerse kalender overeen met 21.04.2013) kenden zowel u als uw familie niet langer problemen met de taliban omwille van M.'s voormalige tewerkstelling bij de politie. Uit uw verklaringen blijkt dat uw vrees voor vervolging volledig te wijten is aan het feit dat u de lokale politie inlichtte over talibanleden en hun wapens die u in een woning had gezien tijdens het vaccineren van kinderen. De taliban wilden wraak nemen en u vermoorden omwille van het feit dat u hen had verklikt bij de overheid (CGVS, p. 8 en 13). De taliban viseerden u persoonlijk pas voor het eerst drie à vier weken na de arrestatie van twee van hun leden. Pas na de machtsovername van de taliban begonnen de problemen effectief. Het loutere feit dat u de broer bent van een vroeger lid van het ANSF is onvoldoende om een nood aan bescherming in uw hoofde aannemelijk te maken bij terugkeer naar Afghanistan.

Evenzeer kan het Commissariaat-generaal niet besluiten dat u een gegronde vrees voor vervolging koestert bij terugkeer naar Afghanistan omwille van uw deelname aan vaccinatiecampagnes tegen polio. U verklaarde namelijk dat er een akkoord was tussen de taliban en de overheid met betrekking tot het vaccineren van kinderen tegen polio in de gebieden die niet onder de directe controle stonden van de overheid. U verklaarde uitdrukkelijk dat u poliovaccinaties hebt uitgedeeld in gebieden onder de controle van de taliban (CGVS, p. 9, 10 en p. 16). Uit uw verklaringen bleek niet dat u ooit problemen hebt gekend of werd geïsoleerd door de taliban omwille van uw deelname aan vaccinatiecampagnes tegen polio. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt bovendien dat de taliban sinds hun machtsovername poliocampagnes toelaten. In maart 2023 lanceerde het Ministerie van Volksgezondheid een polio-inentingscampagne. Dit was het tweede jaar op rij dat er onder de taliban hun regering een vaccinatiecampagne plaatsvond (zie documenten in blauwe map). Bijgevolg kan niet worden besloten dat u een gegronde vrees heeft voor vervolging bij terugkeer naar Afghanistan omwille van uw deelname aan vaccinatiecampagnes tegen polio in het verleden.

Verder kan het Commissariaat-generaal geen geloof hechten aan de door u voorgehouden persoonlijke vervolgingsfeiten. De geloofwaardigheid van uw asielrelaas komt ernstig in het gedrang door de vaststelling dat uw verklaringen over de gebeurtenissen in Afghanistan die u ertoe leidden het land te verlaten bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) op cruciale punten niet overeenstemmen met uw verklaringen bij het CGVS. In dit verband is het duidelijk dat u verklaringen aan uw relaas toevoegt waarvan kan verwacht worden dat deze vroeger werden aangehaald. Doorheen het persoonlijk onderhoud was u niet in staat om een bevredigende verklaring te bieden voor deze tekortkoming.

Tijdens het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal verklaarde u dat Z. en A. langskwamen bij uw ouderlijk huis twee à drie dagen na de machtsovername van de taliban. U was toen in Nangarhar ter voorbereiding van uw verdere studies (CGVS, p. 23). Op aanraden van uw vader ging u na dit bezoek naar Kabul. Ongeveer een maand na de machtsovername kwamen de taliban een tweede keer langs. U kon niet aangeven met hoeveel ze langskwamen. Drie talibanleden stonden voor de woning. Anderen bleven in de auto zitten. Uw vader lichtte u in over dit tweede bezoek. Hij zei dat u Afghanistan diende te verlaten. De taliban zouden u niet in leven laten (CGVS, p. 24). Er dient echter te worden opgemerkt dat u dit tweede bezoek van de taliban niet vermeldde tijdens uw gesprek bij de DVZ (Vragenlijst CGVS, vraag 3.5.). Gezien dit tweede bezoek van de taliban de concrete aanleiding is voor uw vertrek uit Afghanistan mag het ten zeerste verbazen dat u hiervan geen melding maakte. Wanneer u hierop werd gewezen verklaarde u onvoldoende tijd te hebben gekregen (CGVS, p. 25). De vraag om op beknopte wijze uw asielmotieven uit de doeken te doen, kan echter niet verklaren waarom u een dermate belangrijk element voor uw verzoek toen niet heeft vermeld. Er kan immers verwacht worden van een verzoeker dat hij spontaan alle kernelementen vermeldt wanneer ernaar gevraagd. De vaststelling dat u een dergelijk kernelement niet vermeldde bij de DVZ ondermijnt in ernstige mate de geloofwaardigheid van uw relaas.

Daarnaast wordt de ernst van uw vrees voor vervolging ondermijnt door uw gebrek aan kennis over Z. en uw nalaten u hierover te informeren. U verklaarde dat Z. u persoonlijk had bedreigd via het dorpshoofd. Hij zou wraak nemen voor hetgeen u had gedaan, namelijk het inlichten van de lokale politie. U heeft in het bijzonder schrik voor Z. omdat hij u nooit zal vergeven. Na uw vertrek uit Afghanistan kwamen de taliban meermaals langs. Z. was steeds betrokken bij deze bezoeken (CGVS, p. 14 en 15).

Ondanks de prominente rol van Z. in uw asielrelaas, namelijk als actor van vervolging, kon u niet aangeven wat zijn huidige positie is binnen de taliban. Volgens u werkt hij in het districtshuis. U stelde echter geen vragen over zijn functie binnen het districtshuis omdat u geen schrik meer voor hem heeft sinds u in België bent. U wil ook niet meer informatie over hem bekomen. U vreest dat uw ouders nog meer zullen worden lastiggevallen als u hierover informatie tracht te bekomen. Uit uw verklaringen bleek echter dat u zelfs geen vragen stelde aan uw ouders in verband met de huidige positie van Z. (CGVS, p. 15 en 16). Het mag ten zeerste verbazen dat u na uw vertrek uit Afghanistan geen interesse toonde in Z. zijn precieze positie binnen de taliban. U verklaarde namelijk dat Z. u als vijand van de taliban had verklaard (CGVS, p. 21). Gezien Z. en

de wrok die hij koestert ten opzichte van u de oorzaak zijn voor uw vrees voor vervolging mag er van u redelijkerwijze worden verwacht dat u alle moeite en inspanningen levert om te achterhalen wat zijn huidige functie is binnen de taliban en het districtshuis. Uw nalaten ter zake ondermijnt de ernst van uw vrees in ernstige mate. Uw bewering dat uw ouders mogelijks in de problemen zullen komen indien u hierover vragen stelt, kan niet worden gevolgd. Gezien Z. hen bleef opzoeken en uw ouders nog steeds in hetzelfde dorp wonen, kan worden aangenomen dat zij hoe dan ook informatie opvangen over Z..

Verder kon u over het incident zelf niet meer vertellen dan enkele oppervlakkige beweringen. Op een dag, zeven à acht maanden voor de taliban hun machtsovername, zag u in het dorp Dara zeven à acht talibanleden in een gasthuis. Ze stonden rondom wapens. Op de terugweg naar huis lichtte u de lokale politie in van hetgeen u die middag had gezien (CGVS, p. 8 en 18). Tijdens het persoonlijk onderhoud verklaarde u verschillende wapens te hebben gezien. Wanneer gevraagd welke wapens u zag, gaf u aan enkel de Kalasjnikov bij naam te kennen. U werd tweemaal gevraagd om de wapens te beschrijven die u zag. U was hiertoe niet in staat (CGVS, p. 17). Ook over de talibanleden die u toen zag kon u geen informatie geven (CGVS, p. 18). Het spreekt voor zich dat uit uw dergelijke korte beschrijvingen weinig overtuigingskracht spreekt. Uw zeer rudimentaire en algemene bewoordingen geven uw verklaringen dan ook een weinig doorleefd karakter, waardoor de door u ingeroepen feiten onaannemelijk worden. In het licht van het gebrek aan details in uw verklaringen is het dan ook opmerkelijk dat de lokale politie aandacht zou hebben geschonken aan de melding die u maakte. Gezien het algemeen geweten was dat de taliban rondhingen in Dara kan de weinige informatie die u hen gaf niet bijzonder zijn geweest (CGVS, p. 16 en 17). Dat de speciale eenheden alsnog op basis van uw uiterst oppervlakkige verklaringen een aanval uitvoerden, is weinig aannemelijk.

Bovendien doet het de wenkbrauwen fronsen dat u zonder meer de lokale politie op de hoogte bracht van wat u die middag had gezien. Tussen de taliban en de dorpsouderen was er een duidelijke afspraak namelijk dat zij zich niet zouden bemoeien in de gebieden onder controle van de ander. Dat u zonder advies in te winnen bij anderen zomaar besloot om langs te gaan bij de controlepost van de lokale politie is opmerkelijk. Volgens u sprak u niet met I. – die u die dag bij de uitvoering van uw taken vergezelde - over uw plannen omdat hij het u mogelijks zou afraden. U voegde hieraan toe dat iedereen het u zou hebben afgeraden omdat het mogelijks nadelig voor u kon zijn. U stond niet stil bij gevolgen voor u persoonlijk, de schade die u kon oplopen, indien u melding zou maken (CGVS, p. 19). Ook nadat u de controlepost had ingelicht, bracht u niemand op de hoogte van hetgeen u had gedaan. U lichtte zelfs Z., uw werkgever bij de vaccinatiecampaagnes, hierover niet in (CGVS, p. 26). Het mag verbazen dat u dit niet deed gezien door uw acties de andere vaccinatieurs mogelijks ook gevaar konden lopen. Dat u de vooropgestelde regels met betrekking tot het respecteren van de privacy in de gebieden onder controle van de taliban (CGVS, p. 18) niet had gerespecteerd, alsook het akkoord tussen de taliban en de dorpsouderen niet had in acht genomen, kon niet alleen een negatieve impact hebben op de taliban hun positie tegenover de vaccinatiecampaagnes tegen polio, iedereen die hiermee verbonden was maar ook op de verstandhouding/machtsverhouding tussen de taliban en de dorpsouderen.

Volledigheidshalve dient te worden gewezen op het gegeven dat ook uw verklaringen met betrekking tot de door u aangehaalde vervolgingsfeiten na uw vertrek het Commissariaat-generaal niet konden overtuigen. Uw verklaringen over de gebeurtenissen na uw vertrek waren namelijk intern inconsistent. Zo beweerde u vooreerst dat uw ouders constant bedreigd worden door de gearresteerde talibanleden. Behalve Z. wist u echter niet wie van de taliban nog langskomt bij u thuis. De talibanleden zeggen u te zullen vermoorden indien ze u vinden. Wanneer gevraagd wat u precies bedoelde met 'ze bedreigen mijn ouders constant', herhaalde u dat ze wraak willen nemen voor uw daden. Echter hebben de taliban hun eigen principes. Eén van deze principes is dat ze tegen ouders niets zullen doen. Uit uw verklaringen bleek dat de taliban enkel u viseren. Tegen uw ouders uitten ze mondelinge doodsb bedreigingen uitsluitend gericht aan u (CGVS, p. 14). Nogmaals gevraagd wat u precies met 'constant' bedoelde, verklaarde u geen exacte informatie te hebben ontvangen over hoeveel keer de taliban zijn langskomen. Volgens u vermoedden de taliban nog steeds dat u in Afghanistan bent.

Omwille van deze reden bleven ze langskomen. Indien de taliban hadden geweten dat u niet langer in Afghanistan was, dan zouden ze uw ouders niet langer lastigvallen (CGVS, p. 15). Later tijdens het persoonlijk onderhoud schepte u echter een ander beeld van de situatie waarin uw ouders zich bevonden na uw vertrek. U verklaarde dat de taliban onregelmatig langskwamen. In totaal kwamen de taliban slechts twee keer herkenbaar of rechtstreeks langs bij uw ouders.

De laatste keer dat de taliban uw ouders rechtstreeks benaderden was vijf maanden na de machtsovername. Verder informeerden de taliban enkel naar u. Sinds het Suikerfeest van het jaar 2023 zijn de taliban gekalmeerd. U vermoedde dat de taliban tijdens het Suikerfeest vernamen dat u niet langer in Afghanistan bent (CGVS, p. 25). Wanneer u tijdens het persoonlijk onderhoud werd gewezen op uw wisselende verklaringen met betrekking tot het aantal keer de taliban langskwamen na uw vertrek zei u tijdens uw reisweg voor lange tijd geen contact te hebben gehad met uw ouders. Toen u in Oostenrijk contact opnam

met uw ouders voelde u niet de nood om hierover informatie te vragen. U voegde hieraan toe dat u tijdens gesprek bij de DVZ ook had vermeld niet exact te weten hoe vaak de taliban langskwamen (CGVS, p. 26). Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u bij de DVZ helemaal geen melding maakte van enige gebeurtenissen na uw vertrek uit Afghanistan (Vragenlijst CGVS). Daarnaast doet uw gebrek aan interesse in de verdere evolutie van uw persoonlijke problemen verder afbreuk aan de ernst van uw voorgehouden vrees voor vervolging en ondermijnt tevens de geloofwaardigheid van uw relaas. Er kan immers van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze verwacht worden dat hij zich spontaan en zo gedetailleerd mogelijk informeert over die elementen die verband houden met de kern van zijn vrees voor vervolging.

Omwille van bovenstaande redenen slaagde u er niet in de problemen van u en uw familie met de taliban aannemelijk te maken. Bijgevolg kan u in uw hoofde niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging omwille van problemen met de taliban.

De door u ter staving van uw verzoek om internationale bescherming voorgelegde documenten zijn niet van die aard dat ze bovenstaande beslissing kunnen wijzigen. Uw identiteitsdocumenten, de identiteitsdocumenten van uw vader en moeder, uw schooldocumenten, de foto's van u tijdens vaccinatiecampagnes en de schermabeeldingen van het vaccinatieteam in Shigal ondersteunen enkel uw verklaringen over uw identiteit en familie, uw opleidingsniveau en uw professionele activiteiten. Dit zijn elementen die in deze beslissing niet in twijfel worden getrokken. De opleidingscertificaten van uw broer M., M.'s bankkaart en de documenten in verband met zijn overlijden tonen aan dat uw broer in het verleden tewerk gesteld was bij de voormalige Afgaanse overheid en dat hij is overleden. De voormalige tewerkstelling van uw broer en zijn overlijden wordt door het Commissariaat-generaal evenmin in twijfel getrokken. Zoals reeds aangehaald koestert u echter geen actuele vrees voor vervolging omwille van M. zijn voormalige tewerkstelling bij het ANA. Tot slot heeft de kopie van uw neef zijn B-kaart geen relevantie voor de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de

zin van artikel 48/4, § 2,c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022 en de eerste helft van 2023.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers. In de periode van 15 augustus 2021 tot 30 mei 2023 registreerde UNAMA <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan> in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke). Hiervan viel meer dan een derde (1.218) te betreuren bij IED-aanvallen op (vnl. sjiitische) gebedshuizen en 345 bij andere aanslagen op de Hazara-gemeenschap. IED's maakten in deze periode in totaal 2.814 slachtoffers waarvan 701 dodelijke. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ook in de periode februari-april 2023 waren IED-aanvallen (79 slachtoffers, waarvan 13 dodelijke) en 'explosive remnants of war' (117 slachtoffers) de belangrijkste oorzaak van burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, berm bommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is.

Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting. U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak *M.S.S.* en in de zaak *Sufi en Elmi* (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, *M.S.S. / België en Griekenland*, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997).

In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in ‘extreme need’) en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzeekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts

preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Shari en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsvername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsvername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsvername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban

die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals:

het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden.

Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Beoordeling

2.1. Algemeen

De Raad, die inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt over volheid van rechtsmacht, dient inzake het verzoek om internationale bescherming een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een verzoeker om internationale bescherming al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De uitvoerige opsomming van wetsebepalingen, rechtspraak en landeninformatie impliceert niet *an sich* dat de bestreden beslissing behept is met een onregelmatigheid of dat verzoeker nood heeft aan internationale bescherming.

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1, van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden. De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1, van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1, van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de vreemdelingenwet, voor de

toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68). De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze.

Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.2. Procedurele noden

Artikel 48/9, § 1, van de vreemdelingenwet bepaalt:

“De vreemdeling die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend overeenkomstig artikel 50, § 3, eerste lid, heeft de mogelijkheid om op omstandige en precieze wijze in een vragenlijst, die hij beantwoordt vóór de in artikel 51/10 bedoelde verklaring, de elementen aan te brengen waaruit zijn bijzondere procedurele noden blijken, teneinde aanspraak te kunnen maken op de rechten en te kunnen voldoen aan de verplichtingen voorzien in dit hoofdstuk.”

In de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat uit de gegevens van de zaak niet blijkt dat de verzoeker bijzondere procedurele noden heeft. Dit wordt door de verzoeker ook niet betwist.

2.3. Verzoekschrift en stukken

2.3.1. Verzoeker voert twee middelen aan die hij uiteenzet als volgt:

“Manifeste appreciatiefout en schending van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953, en van artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6 en 48/7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Volgens artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet: “De met het onderzoek belaste instanties beoordelen het verzoek op individuele, objectieve en onpartijdige wijze en houden rekening met de volgende elementen:

- a) alle relevante feiten in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen van het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast;*
- b) de door de verzoeker afgelegde verklaring en overgelegde documenten, samen met informatie over de vraag of de verzoeker aan vervolging of ernstige schade is blootgesteld of blootgesteld zou kunnen worden;*
- c) de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, waartoe factoren behoren zoals achtergrond, geslacht en leeftijd, teneinde te beoordelen of op basis van de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, de daden waaraan hij blootgesteld is of blootgesteld zou kunnen worden, met vervolging of ernstige schade, overeenkomen;*
- d) de vraag of de verzoeker, sedert hij zijn land van herkomst heeft verlaten, al dan niet activiteiten heeft uitgeoefend, die hem zouden kunnen blootstellen aan vervolging of ernstige schade indien hij naar zijn land van herkomst zou terugkeren;*

e) de vraag of in redelijkheid kan worden verwacht dat de verzoeker zich onder de bescherming kan stellen van een ander land waarvan hij de nationaliteit kan invoeren”.

Volgens deze bepaling moet er, rekening houdend met het specifieke profiel van verzoeker, een grondige analyse uitgevoerd worden van de relevante informatie die door verzoeker werd voorgelegd. Dit werd in casu niet correct gedaan. De verwerende partij begaat hier een manifeste appreciatiefout door telkens de meest nadelige interpretatie voor verzoeker te weerhouden (Raad van state, arrest 104.820 van 18 maart 2002) en een gedeeltelijke analyse van de relevante feiten.

In voorkomend geval, miskent het CGVS de notie van vluchteling (artikel 48/3) en die van subsidiaire bescherming (artikel 48/4); tevens is de motivatie van de bestreden beslissing onvoldoende door telkens de meest nadelige interpretatie voor verzoeker te weerhouden (Raad van State, nr. 104.820 van 18 maart 2002).

1. Toekenning van de vluchtelingenstatus

A. Aangaande zijn vrees vanwege de aanzegging van de Taliban

Ten eerste merkt het CGVS op dat verzoeker tijdens zijn onderhoud bij de Dienst Vreemdelingenzaken geen melding heeft gemaakt van het tweede bezoek van de Taliban, terwijl dit de gebeurtenis was die tot zijn vertrek uit het land zou hebben geleid.

Verzoeker heeft reeds uitgelegd dat hij niet genoeg tijd had tijdens dit eerste interview. Uit de notities van dit eerste interview blijkt duidelijk dat verzoeker al een bijzonder lang relaas had gegeven, gezien de tijd die voor deze vraag was uitgetrokken tijdens het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien dit element aan het einde van het verhaal kwam, was verzoeker verplicht zoveel mogelijk samen te vatten van de laatste elementen die in dit eerste interview werden genoemd. Bovendien was verzoeker zich al tijdens zijn eerste bezoek bewust van het gevaar dat de Taliban vormden, zodat dit tweede bezoek het gevaar waarin hij verkeerde alleen maar bevestigde, zonder zijn vlucht te weeg te brengen. Tijdens zijn persoonlijk onderhoud verklaarde hij het volgende: “Twee dagen nadien

kwamen ze naar ons thuis. Ze hebben gevraagd aan mijn vader : waar is hij ? En ook gezegd : hoe wij de overige voor u hebben vermoord, zo zullen we ook met het hetzelfde doen. Vervolgens heeft mijn vader naar mij gebeld en gezegd : komt niet naar huis. Mijn vader hadden ze mondeling bedreigd. Ik ging vervolgens naar een tante in Kaboul. (...) Ik heb tot de 25ste sunbula daar de tijd doorgebracht. En mijn vader heeft dan met de smokkelaar geregeld” (CGVS, p. 8). Uit zijn vrije relaas blijkt duidelijk dat verzoeker zich reeds tijdens het eerste bezoek realiseerde dat hij moest vertrekken en dat zijn vader zijn reis begon te organiseren. Hij bevestigde dit later toen hij verklaarde: “Wanneer zijn uw problemen concreet gestart Mijn problemen zijn specifiek gestart wanneer de machtsovername gebeurde en ze werden vrijgelaten. We dachten niet dat ze ooit vrijgelaten zouden worden” (CGVS, p. 23). Het tweede bezoek van de Taliban bevestigde alleen dat verzoeker niet langer veilig was in Afghanistan (CGVS, p. 24). Ten tweede is het CGVS van mening dat verzoeker niet genoeg wist over Z., hoewel hij de reden was dat hij Afghanistan had verlaten: “Ondanks de prominente rol van Z. in uw asielaanvraag, namelijk als actor van vervolging, kon u niet aangeven wat zijn huidige positie is binnen de taliban” (bestreden beslissing, p. 3). Verzoeker bevestigt dat hij geen verdere informatie over Z. heeft ingewonnen aangezien hij nu veilig in België is (CGVS, p. 16). Bovendien hoefde hij de precieze positie van Z. niet te kennen, aangezien hij er zeker van was dat deze lid was van de Taliban en hij dus, ongeacht zijn positie, bevoegd was om verzoeker te vervolgen.

Ten derde stelt het CGVS dat verzoeker over het incident kon zelf niet meer vertellen dan enkele oppervlakkige beweringen: “Tijdens het persoonlijk onderhoud verklaarde u verschillende wapens te hebben gezien. Wanneer gevraagd welke wapens u zag, gaf u aan enkel de Kalasjnikov bij naam te kennen. U werd tweemaal gevraagd om de wapens te beschrijven die u zag. U was hiertoe niet in staat (CGVS, p. 17) Ook over de talibanleden die u toen zag kon u geen informatie geven”.

De mate van nauwkeurigheid die van verzoeker kan worden verwacht, moet worden beoordeeld in het licht van de context en de beschreven gebeurtenis. In het onderhavige geval heeft verzoeker verklaard dat de mensen in de gastenkamer hen naar buiten hadden gegooid zodra zij het gastenverblijf waren binnengegaan. Verzoeker was dus slechts enkele seconden en nauwelijks enkele minuten getuige van het gebeurde. Gezien de zeer beperkte tijd heeft verzoeker niet in detail kunnen waarnemen wat er in de kamer gebeurde en welke wapens zich daar bevonden. Er moet worden opgemerkt dat verzoeker geen militair is, dus er kan niet van hem worden verwacht dat hij de wapens die hij slechts enkele seconden heeft gezien in detail kan beschrijven. Hij legde uit dat hij alleen de wapens had kunnen herkennen die hij al eerder door de politie had zien gebruiken (CGVS, p. 17). Gezien de duur van dit incident is het onredelijk om van verzoeker te verwachten dat hij precies kan beschrijven welke wapens zich in de kamer bevonden.

Het verbaast het CGVS dan ook dat verzoeker desondanks informatie heeft kunnen doorgeven aan de politie. Zolang verzoeker echter kon aangeven waar hij de Taliban had gezien en zeker wist dat hij Taliban in het bijzijn van wapens had gezien, was dit voldoende om de lokale politie in te lichten: “enkel wel het specifieke huis en het zijne” (CGVS, p. 20). Zodra de politie de locatie van de Taliban, hun aantal en informatie over de aanwezigheid van wapens had, was het genoeg om een offensief tegen hen uit te voeren.

Ten vierde verbaast het CGVS zich erover dat verzoeker de lokale politie op de hoogte heeft gebracht zonder iemand anders op de hoogte te brengen, gezien de risico's die dit met zich meebracht voor zijn gezin, zijn collega's en de vaccinatiecampagnes.

Eenzijdig lijkt het CGVS te vergeten dat niet iedereen redelijk en weloverwogen handelt. In dit geval verklaarde verzoeker dat hij wraak wilde nemen voor de dood van zijn broer, ongeacht de gevolgen: 11 De

Taliban hebben mijn broer vermoord en daarom heb ik het gedaan" (CGVS, p. 18) ; "personen die mijn land verraden en mijn broer hebben vermoord. (...) Ik heb dit gedaan door mijn gevoel voor het land. Als ik iemand advies zou hebben gevraagd, iedereen zou zich zorgen hebben gemaakt. Dat het mogelijks aan mij schade kan bezorgen. Doe het niet " (CGVS, p. 19); "We dachten niet dat de personen ooit vrijlaten zouden worden" (CGVS, p. 23). Zelfs indien deze houding onredelijk was, zou verzoeker niet de eerste zijn die een onredelijke houding aanneemt om wraak te nemen voor de dood van een familielid. Verzoeker had in woede gehandeld en destijds niet nagedacht over de mogelijke gevolgen van zijn verklaringen bij de lokale politie. Dit verklaart ook waarom verzoeker niemand heeft ingelicht, teneinde zichzelf te beschermen en te vermijden dat hij zou worden geïdentificeerd als degene die de Taliban had aangegeven. Bovendien waren het de autoriteiten die de macht hadden in verzoekers dorp (CGVS, p. 9).

Anderzijds vonden de gebeurtenissen plaats voordat de Taliban aan de macht kwamen. Toen verzoeker ze aangaf, kon hij zich dus niet voorstellen dat Z. hem op een dag daadwerkelijk zou kunnen aanvallen, aangezien hij op het punt stond door de autoriteiten te worden gearresteerd. Verzoeker kon zich dus niet voorstellen dat de Taliban op een dag de macht zouden grijpen en dat Z. zou worden vrijgelaten. Hij verklaarde spontaan: "Ik heb nooit gedacht dat de personen die gearresteerd werden ooit vrijgelaten zullen worden. Ik had nooit gedacht in Afghanistan dat de machtsovername zou gebeuren" (CGVS, p. 8).

Ten vijfde merkt het CGVS op dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen zou hebben afgelegd over de bedreigingen van de Taliban tegen zijn familie: "Zo beweerde u vooreerst dat uw ouders constant bedreigd worden door de gearresteerde talibanleden. (...) De talibanleden zeggen u te zullen vermoorden indien ze u vinden. Wanneer gevraagd wat u precies bedoelde met 'ze bedreigen mijn ouders constant', herhaalde u dat ze wraak willen nemen voor uw daden. (...) Tegen uw ouders uitten ze mondelinge doodsbedreigingen uitsluitend gericht aan u (CGVS, p. 14). Nogmaals gevraagd wat u precies met 'constant' bedoelde, verklaarde u geen exacte informatie te hebben ontvangen over hoeveel keer de taliban zijn langsgeslagen. (...) Later tijdens het persoonlijk onderhoud schepte u echter een ander beeld van de situatie waarin uw ouders zich bevonden na uw vertrek. U verklaarde dat de taliban onregelmatig langskwamen. In totaal kwamen de taliban slechts twee keer herkenbaar of rechtstreeks langs bij uw ouders. De laatste keer dat de taliban uw ouders rechtstreeks benaderden was vijf maanden na de machtsovername. Verder informeerden de taliban enkel naar u. Sinds het Suikerfeest van het jaar 2023 zijn de taliban gekalmeerd. U vermoedde dat de taliban tijdens het Suikerfeest vernamen dat u niet langer in Afghanistan bent (CGVS, p. 25)" (bestreden beslissing, pp. 3-4). Op dit punt bestond er verwarring tussen de bedreigingen en de bezoeken van de Taliban bij zijn gezin. Verzoeker bevestigt dat de Taliban twee keer naar het huis kwamen voordat hij vertrok en twee keer nadat hij was vertrokken. De Taliban bedreigden zijn gezin echter via andere personen: "en wat bedoelt u precies met ze informeren ? In onze Pashtoe, is het zo dat hij zegt : ik zal u vermoorden, zo. Dat is een manier van spreken. Een soort dreigement is het. Een dreigement dat wordt gegeven door een persoon" (CGVS, p. 25). Zo werden verzoekers ouders voortdurend bedreigd door de Taliban via andere personen, maar zij hebben zijn ouders slechts vier keer bezocht: de eerste keer toen hij in Nangarhar was, de tweede keer toen hij in Kabul was en de volgende twee keer na zijn vertrek. Uit verzoekers antwoord blijkt dat hij de volgende vraag aanvankelijk verkeerd had begrepen: "Hoe vaak zijn de taliban langsgeslagen sinds uw vertrek uit Afghanistan ?" (CGVS, p. 14). Verzoeker begreep dat hij het aantal keren moest opgeven dat de Taliban naar het huis kwamen, zowel voor als na zijn vertrek. Dit blijkt uit zijn antwoord op de volgende vraag: "Wanneer kwamen de taliban voor het eerst langs na uw vertrek uit Afghanistan ? Voor het eerst wanneer de machtsovername is gebeurd, op de derde à vierde dag van de machtsovername" (CGVS, p. 14). Verzoeker verwijst hier naar het allereerste bezoek van de Taliban. Aangezien hem werd gevraagd wanneer de Taliban "voor het eerst" waren gekomen, maar nadat hij was vertrokken, antwoordde verzoeker wanneer ze "voor het eerst" waren gekomen. Vervolgens antwoordde hij steeds dat de Taliban twee keer naar het huis waren teruggekeerd nadat hij was vertrokken. (CGVS, p. 25).

Tot slot is het belangrijk te benadrukken dat verzoeker zoveel mogelijk documenten heeft verstrekt ter ondersteuning van zijn asielaanvraag en dat deze documenten als betrouwbaar worden beschouwd door het CGVS, dat er rekening mee houdt en van oordeel is dat het profiel van verzoeker is vastgesteld.

B. Aangaande het risico van vervolging bij terugkeer uit Europa

Het blijkt uit verschillende rapporten dat de Taliban alien die in Europa zijn gevlucht of gebleven, beschouwen als hun vijanden, als spionnen of als ongelovigen: "With regard to men, those with 'Western' values or who return from western countries can be regarded with suspicion and may face stigmatisation or rejection. In a 2019 study on the whereabouts and experiences of deported Afghans, a source noted that, to be seen as 'Westernised' can result in threats to the returnees by their family members and neighbours. The same source also reported cases in which returnees were attacked in public because they were seen as 'traitors' or 'unbelievers'. There had been also reports that segments of society, mostly in cities (e.g. Kabul city), were open to Western views, whereas other segments, mostly in rural or conservative environments, were opposed. Furthermore, Afghans identifying with Western values had also been targeted by armed groups, since they could be perceived as un-Islamic, or supporting the former government, or could be considered spies. There are two narratives by the Taliban on persons leaving Afghanistan to live in Western countries. In one narrative the Taliban said that people flee due to poverty and that it has nothing to do with any fear of the Taliban, but life is better economically in the West. The other narrative was about the elites that left; they were not seen as Afghans' or 'good Muslims' (...). There is limited information concerning the

situation of persons perceived as 'Westernised' following the Taliban takeover. However, the Taliban have made clear statements regarding the required adherence to the Sharia. The acts to which individuals under this profile could be exposed are of such severe nature that they would amount to persecution (e.g. violence by family members, conservative elements in society, Taliban and armed groups). When the acts in question are (solely) discriminatory measures, including restrictions on the exercise of certain rights etc., the individual assessment of whether discrimination could amount to persecution should take into account the severity and/or repetitiveness of the acts or whether they occur as an accumulation of various measures. Not all individuals under this profile would face the level of risk required to establish a wellfounded fear of persecution. The individual assessment of whether there is a reasonable degree of likelihood for the applicant to face persecution should take into account riskimpacting circumstances, such as: the behaviour adopted by the applicant, area of origin (e.g. particularly affecting rural areas, local divergence in applying Taliban norms), gender (the risk is higher for women), conservative environment, perception of traditional gender roles by the family, age (it may be difficult for children of certain age to (re-)adjust to Afghanistan's social restrictions), duration of stay in a western country, visibility of the applicant, etc' (EUAA, Country Guidance: Afghanistan, April 2022, pp. 80-81). Uw Raad heeft geoordeeld in een arrest nr. 278 653 van 12 oktober 2022: "4.3.9. (...) Voorts blijkt uit de beschikbare landeninformatie opgenomen in het rechtsplegingsdossier momenteel niet dat voor allé Afghansen die onder het profiel vallen van een toegeschreven verwestering een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Bij de beoordeling of er sprake kan zijn van een toegeschreven verwestering die aanleiding kan geven tot een gegronde vrees voor vervolging is nog steeds een individueel onderzoek vereist waarbij ook rekening moet worden gehouden met verschillende risicobepalende factoren zoals het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon, enzovoort. Aldus kan de Raad de richtlijnen van EUAA waarnaar de verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA Afghanistan Guidance Note van april 2022, p. 81)".

Volgens het CGVS: "In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke" (bestreden beslissing, P- 9).

Wat zijn gedrag betreft, leeft verzoeker zoals jongeren in België: Hij kleedt zich zoals hij wil, hij laat zijn baard niet groeien, hij praat evenveel met meisjes als met jongens hij gebruikt sociale netwerken. Verzoeker woont sinds ongeveer twee jaar in België, hoewel hij hier op jonge leeftijd is aangekomen.

Deze individuele factoren, en met name zijn gedrag in België, wijzen erop dat het voor hem bijzonder moeilijk zal zijn zich aan te passen aan de levenswijze van de Taliban en dat hij daardoor waarschijnlijk zal worden vervolgd.

2. Toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet
In subsidiaire orde, vraagt verzoeker dat hem de subsidiaire bescherming wordt toegekend in overeenstemming met artikel 48/4 §2 van de wet van 15 december 1980. Dit artikel vormt de omzetting van artikel 15 van Richtlijn 2004/83/EG: "Ernstige schade bestaat uit:

- a) de doodstraf of executie; of
- b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of
- c) ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict".

De Raad van State heeft met betrekking tot deze bepaling reeds verklaard dat : "la Cour de justice de l'Union européenne a rappelé que les notions de «torture ou de traitement ou sanctions inhumains ou dégradants du demandeur dans son pays d'origine» devaient s'interpréter suivant la jurisprudence de la Cour européenne des droits de l'homme à propos de l'article 3 de la Convention de sauvegarde des droits de l'homme et des libertés fondamentales; qu'elle considère à cet égard (arrêt Saadi c. Italie du 28 février 2008), que la personne qui invoque la violation de l'article 3 de la Convention, doit démontrer que tant la situation générale dans le pays d'origine que les circonstances propres à son cas témoignent

du risque de traitements inhumains et dégradants en cas de retour dans le pays d'origine, sauf à démontrer son appartenance à un groupe systématiquement exposé à une pratique de mauvais traitements; qu'il appartient, dans ce dernier cas, à la personne intéressée de démontrer qu'il y a des motifs sérieux et avérés de croire à l'existence de la pratique en question et à son appartenance au groupe visé" (RvS, arrest nr. 218.075 van 16 februari 2012).

• Het risico op ernstig schade als bepaalde in artikel 48/4, §2 b) als gevolg van de précaire socio-economische en de humanitaire situatie Afghanistan wordt geconfronteerd met een ongekende

hongersnood: "Le HCR lance un appel pour un soutien accru aux 3,5 millions de personnes déplacées par le conflit en Afghanistan, dont 700 000 pour la seule année 2021. Selon M. Baloch, près de 23 millions de personnes, soit 55% de la population, sont confrontées à des niveaux extrêmes de faim - dont près de neuf millions sont menacés de f.a.e"(ONU Infos, "Éviter la f.a.e : une «priorité immédiate » pour 3,5 millions d'Afghans", 3 december 2021, beschikbaar op:<https://news.un.org/fr/storv/2021/12Z1109952>).

De helft van de bevolking - ongeveer 23 miljoen mensen - heeft voedselonzeekerheid en consumeert niet genoeg voedsel, waarvan 8,7 miljoen met de hongerdood worden bedreigd: "Around 23 million people - half the population - are food insecure, with 8.7 million people at risk of starvation. They are at IPC4 - the 'emergency' level on the global standard for measuring food insecurity, only one step away from 'catastrophe' (World Food Programme, "Our presence is hope": Call for US\$2.6bn as winter spells hunger for Afghanistan", 22 januari 2022, beschikbaar op: <https://www.wfp.org/stories/ourpresence-hope-call-funds-winter-spells-hunger-afghanistan-o>).

Uit het onderzoek van het Wereldvoedselprogramma blijkt dat slechts 98% van de Afghaanse bevolking niet genoegte eten heeft: "Almost all Afghans do not have enough to eat and a failing economy could tip Afghanistan's increasingly dire situation under Taliban rule into catastrophe next year, the U.N.'s World Food Programme (WFP) said on Tuesday.

WFP surveys showed an estimated 98% of Afghans are not eating enough, with seven in 10 families resorting to borrowing food, which pushes them deeper into poverty, a spokesperson for the agency told reporters" (Reuters, "Afghans face "avalanche of hunger and destitution" - UN agency", 14 december 2021, beschikbaar op: <https://www.reuters.com/world/asiapacific/afghans-face-avalanche-hunger-destitution-un-agency-2021-12-14/>).

In het recht inzake internationale bescherming komt artikel 15, onder b), van de Kwalificatierichtlijn overeen met het beginsel van non-refoulement van artikel 3 van het EVRM: "Ernstige schade is (...) b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, die een verzoeker in zijn land van herkomst ten deel is gevallen". Dit artikel is in Belgisch recht omgezet bij artikel 48/4, b) van de Vreemdelingenwet.

Om een beroep te kunnen doen op artikel 15, onder b), van de Kwalificatierichtlijn, lijkt het echter noodzakelijk dat de humanitaire crisis of de sociaaleconomische situatie die het niveau van ernst van artikel 3 van het EVRM zou bereiken, het gevolg is van opzettelijk of nalatig handelen door overheids- of niet-overheidsactoren. Het Hof van Justitie heeft in zijn arrest M'Bodj (HvJ 18 december 2014, Mohamed M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13) de inhoud van artikel 15, onder b), van de Kwalificatierichtlijn verduidelijkt: "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst.

Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt. De omstandigheid dat een dierdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, risico loopt op verslechtering van zijn gezondheidstoestand omdat in zijn land van herkomst geen adequate behandeling voorhanden is, doch hem niet opzettelijk medische zorg wordt geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen". De verantwoordelijkheid van de betrokken actoren kan echter niet al te strikt worden geïnterpreteerd zonder de inhoud van de subsidiaire bescherming te ondermijnen.

Hoewel uit de Kwalificatierichtlijn volgt dat de toepassing van subsidiaire bescherming verantwoordelijkheid van de actoren vereist, impliceert deze verantwoordelijkheid niet dat deze actoren vrijwillig handelen, zonder welke artikel 15, onder b), van de Kwalificatierichtlijn zinloos zou zijn. In een arrest nr. 257.586 van 1 juli 2021 herinnerde Uw Raad eraan dat:« 2.10.3.2. Verzoekers verwijzen daarnaast naar de algemene socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela, die naar hun oordeel onmenselijk en vernederend is, en stellen dat zij bij terugkeer niet zullen kunnen voorzien in hun élémentaire levensbehoeften.

De Raad herinnert eraan dat geen abstractie kan worden gemaakt van het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, zoals omschreven door de wetgever. In deze verwijst de Raad naar artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet dat bepaalt dat "vervolgving in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:

- a) de Staat;
- b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen;
- c) niet-overheidsactoren (...)"

Het Hof van Justitie heeft in zijn rechtspraak reeds verduidelijkt dat artikel 15, b) van richtlijn 2004/83/EU - waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt - niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM. Zo stelt het Hof: "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden

aangemerkt. De omstandigheid dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, risico loopt op verslechtering van zijn gezondheidstoestand omdat in zijn land van herkomst geen adequate behandeling voorhanden is, doch hem niet opzettelijk medische zorg wordt geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen. (...) Dat artikel 3 EVRM,

zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), MBodj t. Belgische Staat, C-542/13, 35-36, 40-41; HvJ 24 april 2018, C-353/16, M.P., § 51).

Gelet op de landeninformatie aangebracht door beide partijen, betwist de Raad niet dat de algemene socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela precair is. De Raad meent evenwel naar analogie met de hierboven geciteerde rechtspraak van het Hof dat een algemene précaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen, zoals hieronder wordt uiteengezet.

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het nonrefoulement beginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM.

De rechtspraak van het EHRM maakt evenwel een onderscheid tussen socio-economische omstandigheden of de humanitaire situatie die worden veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds, zoals het EHRM zelf uitgebreid toelichtte in zijn uitspraak in de zaak Sufi en Eimi (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Eimi/ Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel « in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn », een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (...). Zulke situatie valt (...) niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet, daar de schade in deze omstandigheden niet voortvloeit uit een gedraging van een actor. Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren), dan kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat het betrokken individu bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in élémentaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. (...)

Dat het EHRM deze benadering uit de zaak M.S.S. vervolgens eveneens toepaste op de zaak Sufi en Eimi, is volgens het EHRM enkel te wijten aan de uitzonderlijke en extreme omstandigheden in Somalië waar duidelijk en uitgebreid bewijs aantoonde dat de humanitaire crisis hoofdzakelijk was te wijten aan de rechtstreekse en onrechtstreekse handelingen van allé partijen in het Somalische conflict die gebruik hadden gemaakt van willekeurige oorlogsmethoden en de toegang van internationale hulporganisatie opzettelijk hadden geweigerd (...) ».

In casu kan de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan worden gelijkgesteld met de extreme humanitaire situatie in Somalië, zoals beschreven in de zaak Sufi en Eimi. De voornaamste reden waarom de sociaal-economische en humanitaire situatie in Afghanistan zo rampzalig is, is te wijten aan de Taliban. Voordat de Taliban de macht overnamen, leefde de Afghaanse regering al verscheidene jaren van internationale hulp en zag zij de verduistering van deze hulp door de vingers. De machtsovername door de Taliban maakte een einde aan de internationale hulp die vele Afghanen in staat stelde te overleven. De VS hebben bijna 10 miljard dollar aan reserves van de Afghaanse centrale bank bevroren, en de Wereldbank en het Internationaal Monetair Fonds hebben de hulp opgeschort (Le Monde, “Afghanistan : face à la fA.e, un responsable des Talibans demande une aide humanitaire « sans parti pris politique »”, 7 januari 2022, beschikbaar op:

https://www.lemonde.fr/international/article/2022/01/07/afghanistan-face-a-la-fA.e-un-responsable-des-Taliban-s-demande-une-aide-humanitaire_6108594_3210.html).

Volgens OSAR, “Sur le plan humanitaire aussi, la situation s'est dramatiquement aggravée, en raison de l'arrêt brutal de l'aide internationale qui a sanctionné la prise du pouvoir par les Talibans. Les villes (qui représentent environ 25 pour cent de la population) sont très durement touchées par la crise économique, car de nombreux habitant-e-s gagnaient leur vie dans des secteurs financés par l'étranger. C'est notamment le cas des fonctionnaires du gouvernement, des militaires, des agent-e-s de police, du personnel des ONG nationales et internationales, mais aussi des employé-e-s des restaurants, des hôtels, des commerces, des universités privées, des maisons de mariage, des supermarchés et d'autres services dont la consommation implique un revenu financé par l'étranger. Mais les régions rurales ne sont pas épargnées à cause de la sécheresse, des mouvements de population et du désastre économique. La situation est particulièrement précaire dans le domaine des services publics qui bénéficiait jusqu'à présent du financement de la communauté internationale : le système éducatif et sanitaire est particulièrement menacé, de même que l'infrastructure rurale et urbaine.

Quarante ans de guerre et de déplacements de population, ainsi que des catastrophes naturelles récurrentes ont rendu la population très vulnérable. Les gens disposent en effet de peu de ressources économiques et leur capacité à gérer les conflits en cours s'en ressent fortement. La pandémie de Covid-19 a aggravé les vulnérabilités existantes et érodé davantage encore les mécanismes d'adaptation. Les femmes et les enfants sont toujours frappés de façon disproportionnée dans presque tous les domaines. Quelques semaines à peine après le retrait des troupes internationales, l'Afghanistan est au bord de la catastrophe humanitaire. Le 24 octobre 2021, le ministre suédois du Développement Per Olsson-Fridh a averti : « Le pays est sur le point de s'effondrer et cela pourrait arriver plus vite que nous le pensons. »

Accès au travail. L'arrêt de l'aide internationale à l'Afghanistan qui a accompagné le changement de pouvoir a entraîné de nombreux licenciements et donc un recul massif des prestations de service et des revenus. Selon l'AAN, le gouvernement Ghani employait quelque 420 000 fonctionnaires que les Talibans ne peuvent pas rétribuer sans l'aide internationale. Il en va de même des plus de 300 000 anciens membres des ANDSF. Selon les données de la Banque mondiale, le secteur des services et la construction occupaient quant à eux 2,5 millions d'Afghan-e-s. L'arrivée au pouvoir des Talibans a en outre provoqué une fuite massive des cerveaux, une part importante de l'élite instruite qui dirigeait des secteurs spécialisés de la politique gouvernementale et de l'administration ayant pris la fuite. De manière générale, une grande insécurité règne dans le monde du travail. Immédiatement après le changement de pouvoir, beaucoup de personnes ont ainsi eu peur de reprendre les affaires ou leur activité professionnelle. (...)

Accès au logement et à l'électricité. Selon EASO, la majorité de la population afghane vit dans des conditions de logement désastreuses et dispose de ressources financières très limitées. Le secteur formel du logement n'est pas en mesure de mettre à disposition de l'habitat à prix abordable pour le nombre toujours plus important de ménages pauvres et de ménages urbains à bas revenu. En zone urbaine, plus de 70 pour cent des appartements sont des logements informels inadéquats. Des centaines de milliers de rapatrié-e-s afghan-es se battent pour trouver un logement dans les villes où ils et elles aimeraient s'établir. En raison des combats persistants, de nombreuses maisons ont été détruites et n'offrent plus guère de protection contre la chaleur ou le froid. Le gouvernement afghan avait fait de la mise à disposition de logements abordables une priorité. Au cours des trois prochaines années, il comptait attribuer des « certificats d'occupation » à près d'un million de personnes dans les quartiers informels, afin de régulariser ces quartiers situés pour la plupart sur des terrains publics. Mais il n'avait que peu de moyens financiers à consacrer à ce projet. À l'automne 2021, les Talibans ont procédé, selon HRW, à des évacuations forcées dans les cinq provinces (Kandahar, Helmand, Uruzgan, Daikundi et Balkh) et chassé des milliers de personnes de leurs maisons et de leurs terres sans tenir compte des titres de propriété existants. Il s'agirait là d'une sorte de « punition collective » des personnes qui ont été liées à l'ancien gouvernement afghan, dont certains membres de l'ethnie des Hazaras. Les maisons, les appartements et les terrains auraient été remis à des « partisans des Talibans

». Les expulsions ont eu lieu en plein pendant les récoltes et peu avant l'hiver. À cause de la guerre, une partie des infrastructures assurant l'approvisionnement en eau et en électricité ont également été endommagées ou détruites. Selon Thomas Ruttig, l'arrêt de l'aide internationale risque aussi de provoquer un effondrement de l'approvisionnement énergétique, car près de 70 pour cent de l'électricité consommée est fournie par le Tadjikistan, l'Ouzbékistan et le Turkménistan. Or, le gouvernement afghan n'a pas encore payé toutes les factures et croule sous les dettes. Accès à l'eau potable et à la nourriture. La sécurité alimentaire s'est nettement dégradée ces cinq dernières années. En novembre 2020, on dénombrait déjà 76 pour cent de personnes touchées par la précarité alimentaire.

D'après le Programme alimentaire mondial, début octobre 2021, 95 pour cent des ménages manquaient de nourriture en Afghanistan. Les femmes et les enfants sont particulièrement touchés. Il arrive souvent que des membres de la famille se privent de repas pour que les enfants aient un peu plus à manger ou au moins quelque chose dans leur assiette. Selon UNICEF, plus de 14 millions d'Afghan-e-s vivent dans une situation d'insécurité alimentaire aiguë. Au moins un million d'enfants vont probablement mourir de malnutrition sévère, si on ne les aide pas rapidement. Selon des estimations, 3,2 autres millions d'enfants de moins de cinq ans pourraient souffrir de malnutrition aiguë dès la fin 2021. La terrible sécheresse de 2021, la pandémie de Covid-19 et finalement la suppression de l'aide internationale suite à l'arrivée au pouvoir des Talibans ont aggravé la situation et fait flamber les prix de la nourriture, des médicaments, de l'électricité et d'autres biens de première nécessité. Beaucoup d'Afghan-e-s tentent maintenant de vendre ce qu'ils ou elles possèdent pour acheter de l'eau et de la nourriture.

Entre-temps, quelques familles auraient même vendu l'une de leurs filles. OCHA estime à 73 pour cent la proportion de la population rurale n'ayant qu'un accès limité à l'eau potable, ainsi qu'aux services sanitaires et aux services d'hygiène. (...) (pp. 20-23) **Accès aux soins médicaux.** L'état de santé de la population afghane est fragilisé en raison d'un système de santé sous-développé et de conditions sanitaires désastreuses. Le système immunitaire d'une grande partie de la population est affaibli. L'accès limité à l'eau, aux installations sanitaires et à l'hygiène expose les gens à des maladies évitables comme la diarrhée qui a des effets particulièrement préjudiciables pour les enfants, surtout quand elle s'ajoute à la sous-alimentation. Les maladies infectieuses, la mauvaise santé des mères et des nouveau-nés, ainsi que la malnutrition et la sous-alimentation, entraînent toujours une forte mortalité. Des maladies transmissibles apparaissent de plus en plus souvent. La campagne de vaccination contre la polio a dû être interrompue entre février et août 2020

à cause du coronavirus, de sorte que 9,9 millions d'enfants n'ont pas pu être vaccinés. Au moins 53 nouveaux cas de polio ont été diagnostiqués en 2020. Depuis 2001, le système de santé afghan dépend presque entièrement du soutien financier de la communauté internationale. Or, celui-ci baisse continuellement depuis 2014. Ce recul a des répercussions négatives sur les soins médicaux et leur qualité. Dans un rapport publié début mai 2021, H RW attire ainsi l'attention sur le fait qu'en Afghanistan, les soins de santé pour les femmes et les filles sont bien en deçà des normes internationales. La forte diminution de l'aide internationale entraîne une rapide dégradation du système de santé afghan, de sorte que les femmes et les filles ont de plus en plus de peine à accéder à des soins médicaux. Les conditions de sécurité précaires, la pénurie de personnel de santé féminin et les valeurs traditionnelles aggravent encore la situation, ce qui entraîne des décès qui auraient pu être évités. (...)

En raison du manque d'investissement dans les infrastructures, du conflit violent et de la pandémie de Covid-19, beaucoup d'Afghan-e-s n'ont plus la garantie de pouvoir accéder à temps à des structures de santé sûres et suffisamment équipées. Une grande partie de la population n'a de toute façon pas accès aux services de santé de base. Au cours des dix premiers mois de 2020, les établissements et le personnel de santé ont essuyé des attaques ciblées qui les ont obligés à fermer. Près de 1,2 million d'Afghan-e-s en ont fait les frais dans au moins 17 provinces. (...)

L'arrêt de l'aide internationale suite à la prise de pouvoir par les Talibans a déjà eu des répercussions dramatiques sur le système de santé afghan. De nombreux établissements de santé manquent de matériel, d'argent pour payer les salaires et de personnel soignant féminin, car de nombreuses femmes n'osent plus aller travailler. (...) (pp. 24-25)

Situation des personnes rapatriées. La situation des personnes rapatriées s'est encore considérablement détériorée en 2021, de même que les conditions de vie générales en Afghanistan. Selon OCHA, ces personnes ont absolument toutes eu besoin d'une aide humanitaire pendant le second semestre 2020. Nombre d'entre elles réintègrent leurs communautés affectées par les conflits et des menaces chroniques. La perte des transferts d'argent, des possibilités de gagner leur vie sur place et des réseaux de soutien familial contribue à les fragiliser. L'absence de documents représente en particulier un énorme défi car les personnes rapatriées et les personnes déplacées se trouvent dès lors dans l'impossibilité de prouver leur droit au logement, au terrain et à la propriété, ce qui complique encore l'accès aux prestations limitées de l'État. Beaucoup ne peuvent pas regagner leur province d'origine et se retrouvent donc de facto déplacées à l'intérieur de leur pays, ce qui les expose au risque d'être à nouveau chassées et les oblige souvent à vivre dans des quartiers informels. Trente-huit pour cent des personnes récemment revenues au pays avouent vivre dans un quartier sans autorisation officielle. Dans les près de 1 150 quartiers informels, les conditions de logement se caractérisent par la promiscuité, le manque d'eau, d'installations sanitaires et d'hygiène, l'accès limité aux services de santé et d'éducation et la précarité des possibilités d'emploi. Environ 65 pour cent des habitant-e-s des quartiers informels de Kaboul sont des travailleurs-euses non qualifié-e-s. Selon OCHA, plus de 60 pour cent des personnes rapatriées ont besoin d'abris d'urgence et de biens non alimentaires. (...)

Situation des personnes déplacées. Selon OCHA, le conflit et la sécheresse ont contraint 681 332 Afghan-e-s à fuir leurs villages entre le 1er janvier 2021 et le 20 septembre 2021. Il s'agit à 80 pour cent de femmes et d'enfants.

Trente-trois des trente-quatre provinces ont été le théâtre de déplacements de population, 135 en particulier celles de Bamyân, Kunduz et Badghis. La plupart des personnes déplacées ont trouvé refuge dans leur province d'origine. 136 Comme les organisations humanitaires n'ont qu'un accès limité au pays, elles ne peuvent pas prendre pleinement la mesure des déplacements de population. La plupart des personnes déplacées louent ou squattent des logements précaires dans des quartiers informels sur des parcelles privées en périphérie des grandes villes. Le caractère incertain

des rapports de propriété limite les investissements dans le logement et les infrastructures, ce qui expose les habitant-e-s à de longues périodes de privation et de vulnérabilité. Les conditions de vie des personnes déplacées se caractérisent par la pénurie de logement, l'insécurité alimentaire, un accès insuffisant aux installations sanitaires et aux établissements de santé, l'absence de protection contre les agressions et des mécanismes d'adaptation épuisés» (pp. 26-27) (OSAR, «Afghanistan: Profils à risque», 31 octobre 2021, beschikbaar op :

[https://www.osar.ch/fileadmin/user_upload/Publicationen/Herkunftslanderberichte/Mittlerer Osten - Zentralasien/Afghanistan/211031 AFG Update Gefahrungsprofile FR.pdf](https://www.osar.ch/fileadmin/user_upload/Publicationen/Herkunftslanderberichte/Mittlerer_Osten_-_Zentralasien/Afghanistan/211031_AFG_Update_Gefahrungsprofile_FR.pdf)). Bovendien persen de Taliban voedsel en geld af van de gemeenschappen en dwingen zij de dorpelingen hen te voeden:

- "Much of the state bureaucracy is no longer functioning because many workers from the previous Afghan government have fled the country, or are afraid of returning to work, and the Taliban authority lacks funds to pay workers. Some humanitarian aid and other assistance provided by UN agencies and nongovernmental organizations has gradually restarted but remains severely curtailed due to Taliban restrictions, logistical difficulties including barriers to transferring money into the country, security concerns, staff evacuations, closures, and legal uncertainties including fear of violating sanctions. [...] Taliban authorities have also used intimidation to extract money, food, and services. "When the Taliban visit a village, they force the households to feed them and collect food items from people," a woman from a village said" (Human Rights Watch, "Afghanistan: Taliban Deprive Women of Livelihoods, Identity", 18 januari 2022, beschikbaar op :

<https://www.hrw.org/news/2022/01/18/afghanistan-Taliban-deprive-womenlivelihoods-identity>). - 'War, drought, and COVID have devastated farmers across Afghanistan. Now, Afghan farmers who've lost money trying to grow crops over the past year say the Taliban is dealing them another crippling blow. The cash-strapped regime is making them pay so-called charity taxes on their land and harvests, describing the payments as an obligation under Islamic law. The charity taxes are being collected despite the fact that farmers themselves are among the 14 million Afghans that the World Food Program says are already facing acute hunger' (Gandhara, "Taliban Imposing 'Charity' Taxes on Farmers Who Need Aid", 29 oktober 2021, beschikbaar op:

).

<https://gandhara.rferl.org/a/Taliban-charity-tax-afghanfarmers/31535773.html>

De humanitaire crisis wordt nog verergerd door het optreden van de Afghaanse staat, die nu volledig door de Taliban wordt gecontroleerd. Deze crisis is nog verergerd door de blokkering van de hulp door internationale actoren. Artikel 48/5, §1 van de Vreemdelingenwet vereist niet dat de vervolging uitsluitend en alleen wordt veroorzaakt door de genoemde actoren. In casu zijn de economische crisis en de daaruit voortvloeiende rampzalige omstandigheden verergerd door het einde van de internationale hulp en door de Taliban die belastingen eisen en de bevolking voedsel ontnemen.

Volgens Uw Raad: "4.4.12. In tegenstelling tot de summier analyse van de verwerende partij in de aanvullende nota, blijkt uit wat voorafgaat dat in deze stand van zaken op basis van de bijgebrachte rapporten en landeninformatie niet kan uitgesloten worden dat de huidige précaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend te wijten is aan gedragingen van de Taliban. De door de beide partijen voorgelegde rapporten bevatten indicaties van gedragingen van de Taliban die een ontwrichtend effect kunnen hebben op de reeds précaire socio-economische omstandigheden. De Raad brengt in herinnering dat de algemene précaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan niet uitsluitend door gedragingen van actoren zoals aangegeven in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet dient veroorzaakt te zijn om onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet te vallen, maar wel overwegend. Voorts geeft de landeninformatie die door de verwerende partij bijgebracht wordt, duidelijk aan dat deze rapporten met enige terughoudendheid dienen gelezen te worden daar het zeer moeilijk is om relevante en adequate informatie te vinden omtrent het beleid van de de-facto regering in Afghanistan. Verscheidene rapporten geven aan dat er een groot verschil bestaat tussen wat de de-facto regering in Afghanistan zegt en uiteindelijk doet. In deze brengt de Raad in herinnering dat als de humanitaire crisis in Afghanistan na verder onderzoek inderdaad vergelijkbaar blijkt te zijn aan de situatie in het arrest Sufi en Eimi en aldus overwegend te wijten is aan handelingen van actoren, dan valt dit onder artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. In dit geval moet nagegaan worden of de verzoekende partij bij een terugkeer naar Afghanistan terecht zal komen in een situatie van extreme armoede waar zij niet in haar élémentaire levensbehoeften kan voorzien. 4.4.13. In acht genomen wat vooraf gaat en gelet op het gegeven dat hij niet de nodige onderzoeksbevoegdheid heeft, ontbreekt het de Raad heden aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweedelig, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen » (RvV - arrest nr. 270.813 van 31

maart 2022).

Uw recente arrest - waarin niet wordt betwist dat de socio-economische crisis is verslechterd - roept de volgende vraag op: "De kernvraag is of de huidige algemene précaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend ('predominantly') wordt veroorzaakt door gedragingen van derden, in casu de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen, waardoor de voormelde situatie in Afghanistan niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet" (RvV- arrest nr. 278.654 van 12 oktober 2022). Bij het lezen van het verslag EUAA, "COI Report. Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city" van 16 augustus 2022 (beschikbaar op :<https://www.cgra.be/fr/infos-pays/euaa-coi-report-key-socio-economic-indicatorsafghanistan-and-kabul-city>) wordt in verschillende passages het oorzakelijk verband tussen de verslechtering van de humanitaire crisis en de machtsovername door de Taliban vermeld:

"Due to the Taliban takeover in August 2021, research limitations during the drafting of this report were observed. These challenges included: reduced and restricted media coverage, closing of local media outlets and fleeing of journalists, censorship, political interference from the Taliban in the work of journalists, threats and violence toward media workers and outlets, and difficulties verifying source/information reliability and corroborating information, especially from social media sources. Efforts have been made to locate reliable and corroborated information where possible given the limits. Regarding population figures, there is a 'lack of reliable current disaggregated population data at provincial and district level'. 11)(...) In November 2021, the United States Institute of Peace (USIP) stated that Afghanistan was heading for one of the worst humanitarian crises in the world, due to, among other things, a sharp decrease in international aid and the Taliban's inability to deliver basic services, (p. 15) (...)

For the second half of March 2022, the WHO reported a still increasing number of people in need of humanitarian assistance in Afghanistan. As noted by UNOCHA, '[t]he humanitarian conditions created by

Afghanistan's multi-dimensional crisis continue to impact all parts of the country and affect every aspect of Afghan life.' It was estimated that 24.5 million people, or 55% of the Afghan population, would require humanitarian assistance in 2022, with 9.3 million of them estimated to be in extreme need.(p. 16)(...) Afghanistan's public spending depended on foreign assistance for 75 % of its support (in the form of grants) until August 2021. After the Taliban's takeover on 15 August 2021, however, donors and international financial institutions suspended all payments, leading to a liquidity crisis in the country, a near-collapse of the banking system, depreciation of the national currency, increasing prices and the loss of hundreds of thousands of jobs. In the absence of official Gross Domestic Product (GDP) statistics by the de facto authorities of Afghanistan, the World Bank estimated the country's economic output to decline by between 20-30 % in the period August 2021 to August 2022. According to a World Bank survey in October/November 2021 among 100 private businesses, 82 % reported a decline in demand for their products and one third of the interviewed businesses had temporarily stopped operating since the Taliban takeover in August 2021. (p. 19)(...)

The International Labour Organisation (ILO) estimated that in the context of the Taliban takeover of control in mid-August 2021, more than half a million workers lost their job in the third quarter of 2021, compared to a hypothetical scenario with no change in administration. Estimated losses were attributed to the Taliban takeover and related economic crisis as well as to restrictions on the employment of women. ILO estimated a further increase in employment losses up to 700 000 or - in case of a significant deterioration of the labour market situation of women and intensified emigration - up to 900 000 workers by the second quarter of 2022.(p.22) (...)

In April 2022, IOM published the results of the third round of its returnee longitudinal survey - a long-term study that was designed to gain better understanding of the living conditions and reintegration processes of return migrants in Afghanistan. To this aim, several hundred returnees from Turkey or the EU were interviewed on a regular basis over the course of several years. According to the latest survey, half of the respondents (51 %), who had returned to Afghanistan between January 2018 and July 2021, were unemployed by the end of 2021 and 29 % were working for daily wages. 12 % of respondents said they were self-employed. 41 % of respondents said they had been without work in the six months prior to the interview (in December 2021) and 10 % said they had lost their job in the previous six months and not got a new one since then. Around two thirds (64 %) of those who lost their job in the last six months said this was because their employer stopped activities and about a quarter (24 %) said it was because they closed their own business. In the same study, 95 % of respondents stated that their personal economic situation had worsened in the last six months. While the rate of respondents earning a monthly income from USD 1 [EUR 0.9] to USD 44 [EUR 41.8] increased from 16 % to 42 % between the second and the third round of the survey, the share of those earning between USD 45 [EUR 42.8] and USD 89 [EUR 84.6] dropped from 23 % to 8 %. Almost half of respondents in both rounds reported no income at all, with the share of those decreased in the third round. Nine in ten respondents said they had to borrow money to cover monthly expenses and 77 % stated that their monthly income was not enough to cover their family's basic needs. Almost all respondents (98 %) were facing periods of food insecurity and had to resort to measures such as reducing the quantity (7 % very often, 53 % often) or quality (9 % very often, 53 % often) of food, skipping meals (1 % very often, 19 % often, 56 % sometimes) and borrowing food (14 % very often, 38 % often) to cope with food insecurity and scarcity. 27% of respondents indicated their intention to migrate from Afghanistan in the next six months, 80 % of them named the lack of jobs in Afghanistan as their primary reason, (p. 28) (...)

In its Humanitarian Needs Overview published in January 2022, UNOCHA stated that 88 % of cross-border returnee households mentioned food as a 'priority need', while 57 % reported having difficulties obtaining or affording it. At the end of 2021, a survey by Save the Children among 1 409 households of Save the Children programme participants in the provinces of Balkh, Faryab, Jawzjan, Kabul, Kandahar, Nangarhar and Sar-e Pul similarly noted that 93.1 % of surveyed returnee households were in need of food assistance. Concerning negative coping strategies employed to obtain food or money to buy food, 67 % of cross-border returnee households reportedly used savings, 42 % sold household assets, 34 % reduced health and education expenditures, 24 % reported that they sent their children to work, 19 percent reported taking 'high-risk activities', (p. 36) (...)

UNOCHA noted that since the Taliban takeover of Kabul in mid-August 2021, the quality and quantity of drinking water supply had considerably deteriorated in cities across the country (p. 44)" (EUAA, "COI Report. Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city", 16 augustus 2022, beschikbaar op :<https://www.cgira.be/fr/infos/pays/euaa-coi-report-key-socio-economic-indicators-afghanistan-and-kabul-city>). De Taliban zijn niet in staat de primaire behoeften van de mensen vast te stellen, veel mensen zijn gestopt met werken, zijn verstoken van water. De machtsovername door de Taliban en de desastreuze gevolgen voor de mediavrijheid staan actuele en transparante informatie over de stand van deze crisis in de weg, maar de beschikbare informatie is nu al verontrustend. De verslechtering van deze deplorabele situatie is inderdaad te wijten aan de machtsovername door de Taliban, zodat Uw Raad dient vast te stellen dat verzoeker, in geval van terugkeer naar Afghanistan, zou worden blootgesteld aan een risico van ernstig schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet.

• Aangaande de huidige veiligheidssituatie in Afghanistan en het risico op ernstig schade als bepaalde in artikel 48/4 §2 b) en c) In tegenstelling tot wat wordt beweerd, blijft de veiligheidssituatie in Afghanistan bijzonder zorgwekkend, aangezien meer dan duizend burgers het leven hebben verloren sinds de Taliban aan de macht zijn gekomen: "From 15 August 2021 to 15 February 2022, UNAMA and OHCHR documented at least 1,153 civilian casualties, including 397 deaths. [...] Several suicide and non-suicide attacks were perpetrated by ISKP against Shi'a Muslims, mostly from the Hazara ethnic group. I also note a clear pattern of more than 50 extra-judicial killings of individuals suspected to be linked to the ISKP extremist group, including cases of beheadings in Nangarhar province with bodies left in public places. [...]"

Human rights defenders have been killed, arbitrarily detained, or subjected to other attacks and threats since August. The first two months of this year have seen a number of disturbing cases of enforced disappearances and incommunicado detention of civil society activists and protestors" (OHCHR, "Interactive dialogue on the High Commissioner's report on Afghanistan", 7 Maart 2022, beschikbaar op : <https://www.ohchr.org/en/statements/2Q22/03/interactive-dialogue-highcommissioners-report-afghanistan?LangID=E&NewsID=28218>). Enerzijds, in het laatste verslag "Afghanistan : CCI Repository, 1 September 2021 - 31 december 2022" van Asylus (beschikbaar op : <https://www.asylos.eu/afghanistan>), worden talrijke incidenten genoemd die zich hebben voorgedaan sedert de Taliban de macht hebben overgenomen. We noemen hier er slechts een paar sinds augustus

2022: "TOLC News, Explosion Reported in Sarkariz Area of Kabul, 8 August 2022

"The spokesman of the Kabul Police Command, Khalid Zadran, said a blast occurred in the Sarkariz area of Kabul's PD6. Zadran said that explosive devices were placed in a cart, and eight people died in this incident and 18 others were injured." (...) TOLO News, As Attacks Rise, UNAMA Calls for Security for Minorities, 8 August 2022 "On Twitter, UNAMA said that the recent explosions in Kabul resulted in more than 120 deaths and injuries. "Following the Islamic State-claimed blasts in Kabul in recent days that killed and injured more than 120 people, the UN family in Afghanistan urges greater security for minorities so that Ashura can be marked without further attacks," UNAMA tweeted. The UNAMA response comes after a bus in Kabul was hit by a landmine on Sunday in the most recent incident. Witnesses to the incident report that at least three people were killed and over 10 civilians were injured. " (p. 69) (...) TOLO News, 3 People Die in Blast on Second Day of Attacks in Kabul, 6 August 2022 "Three people were killed and seven others were injured in a blast on Saturday evening in Kabul's Pol-e-Sukhta area, according to Mawlawi Zabihullah, commander of PD6 in Kabul. A TOLOnews reporter who visited the explosion scene in Kabul's Pol-e-Sukhta area, said that the explosives were put in a pot on the side of the road. It has been reported that security forces were not harmed in the explosion. Meanwhile, Kabul security department spokesman Khalid Zadran said on Twitter that two people were killed and 22 others were wounded in the blast that took place this afternoon in the Pul-e-Sokhta area of Kabul." (...) 18

"The Guardian, Afghanistan: bomb in Kabul shopping street kills eight people, 6 August 2022 A bomb exploded in a busy shopping street in Afghanistan's capital Kabul on Saturday killed eight people and injured at least 22, hospital officials and witnesses said. The blast occurred in a western district of the city where members of the minority Shia Muslim community regularly meet. f...]No militant group immediately claimed responsibility for the attack, which came ahead of Ashura, a commemoration of the martyrdom of Hussein, a grandson of the prophet Muhammad, which is marked mainly by Shia Muslims. On Friday, at least eight people were killed and 18 injured in a blast in Kabul carried out by Islamic State, a Sunni Muslim militant group." (p. 70)

ACLED, Regional Overview: South Asia and Afghanistan 23-29 July 2022, 4 August 2022 "Last week in South Asia and Afghanistan, the National Resistance Front (NRF) and the Taliban continued to clash in Afghanistan. The Islamic State (IS) also suffered losses in Taliban operations, while civilians remained the target of Taliban forces. [...]"

In Afghanistan, the NRF carried out attacks against the Taliban in Panjshir, Takhar, and Kapisa provinces last week. In Panjshir, 12 Taliban members were reportedly killed in an NRF attack on Taliban vehicles in Shutul district, while five more Taliban members were killed when their vehicle hit a roadside bomb in Hissa-e-Awal (Kh nj) district. Violence in Panjshir is both common and highly volatile; it is considered an area of 'extreme risk' by ACLED's Volatility and Risk Predictability Index.

Meanwhile, the Taliban conducted operations against IS in Pul-i-Khumri city in Baghlan, Jalalabad city in Nangarhar, and Alingar district in Laghman last week, killing multiple IS militants. In Alingar district, the Taliban claims to have killed the founder of the group's district branch. Twelve people, including women and children, were also arrested during the operation in Jalalabad city.

Taliban forces were also responsible for more than half of recorded attacks against civilians in the country last week, including attacks on tribal elders in Kandahar and Takhar. In Kandahar, Taliban forces arrested and tortured an Achakzai tribal elder — a tribe that the Taliban has long been in dispute with due to the tribe's support for the previous government (Foreign Policy, 30 July 2021) — over a land dispute in Spin Boldak district. In Takhar, two tribal elders and one civilian were also arrested and tortured for their alleged cooperation with the NRF in Farkhar district, while a civilian with a speech disability was also killed in Farkhar district for unknown reasons. Taliban forces also shot and wounded a woman passing a checkpoint, with the motive for the shooting remaining unclear. Taliban attacks on civilians contribute to the 200% increase in

violence in Takhar last week relative to the past month flagged by ACLED's Subnational Surge Tracker. The Subnational Tracker first warned of increased violence to come in Takhar in the past month." (pp. 71-72)

Khaama Press, *Two Children Killed in a Mortar Shell Explosion in Central Afghanistan*, 25 July 2022

"The explosion of unexploded remnants of war across Afghanistan has increased in recent months, primarily killing and wounding children. A mortar shell explosion in late May, in the northern province of Kunduz, killed 2 children and injured one other, while the same incident in the same province in early June killed one child. In late May, the detonation of a mortar shell in Ghazni province in central Afghanistan took the life of a child and permanently disabled another.

Due to decades of conflict, a large portion of Afghanistan's land surface is covered in mines and explosives. Almost 606 square kilometers of Afghan land is polluted with mines and explosives, according to the Taliban's state minister for disaster management. At a celebration honoring the International Day for Mine Awareness and Mine Action, an official of the State Ministry for Disaster Management and Humanitarian Affairs stated, "Landmines and explosive remnants of war kill or maim more than 120 Afghans every month." (p. 79)

Khaama Press, *It's Beyond Time for Afghans to Live in Peace: UN Envoy*, 21 July 2022 "Despite a significant reduction in armed conflict, UNAMA recorded 2106 civilian casualties between mid-August 2021 and mid-June 2022. The majority of civilian casualties were attributed to targeted attacks by the ISIL against ethnic and religious minority communities. "It is beyond time for all Afghans to be able to live in peace and rebuild their lives after 20 years of armed conflict," said Markus Potzel, Acting Secretary-General's Special Representative for Afghanistan. "Our monitoring reveals that despite the improved security situation since 15 August, the people of Afghanistan, in particular women and girls, are deprived of the full enjoyment of their human rights."

The Armed Conflict Location & Event Data Project (ACLED)(Afghanistan), *Regional Overview: South Asia and Afghanistan 9-15 July 2022*, 21 July 2022 "IS attacked Taliban forces in Kunar province and in Kabul city with remote explosives last week, claiming to kill and injure at least seven Taliban members. IS militants also beheaded another Taliban member in Mazar-e-Sharif city of Balkh province. The Taliban, meanwhile, launched an operation against an IS hideout in Hazrati Imam Sahib district of Kunduz province, killing two militants. A child inside the hideout was also killed during the operation. In June, ACLED records the largest number of armed interactions between IS and the Taliban since November 2021." "In Hissa-e-Awal (Khinj) district, Taliban forces conducted airstrikes following the clashes, though no casualties were reported. Similar to previous weeks, civilians bore the burden of these clashes, as Taliban forces reportedly arrested and tortured 30 residents in KhostWa Firing district in Baghlan province following clashes in the region. " "Meanwhile, armed groups targeted Muslim groups across the country last week, including members of Shiite and Salafi communities. In Puli Alam city, Logar, IS killed four members of a Shiite family inside their bakery. In Lashkargah city of Helmand, unknown perpetrators opened fire in a mosque, killing one worshipper and injuring two, while in Kabul city, the head of Salafi scholars in Afghanistan was shot dead by unidentified men. The Taliban also reportedly arrested Salafi adherents in Maimana city of Faryab province, allegedly forcing them to abandon Salafism. " (p. 80)

United Nations Assistance Mission in Afghanistan UN RELEASES REPORT ON HUMAN RIGHTS IN AFGHANISTAN SINCE THE TALIBAN TAKEOVER 20 July 2022 "The United Nations Assistance Mission in Afghanistan (UNAMA) today released a report (Human rights in Afghanistan: 15 August 2021 - 15 June 2022) outlining the human rights situation in Afghanistan over the 10 months since the Taliban takeover. Key findings for the period 15 August 2021 - 15 June 2022: Over the reporting period, UNAMA documented: 2106 civilian casualties (700 killed, 1406 wounded) predominantly caused by improvised explosive device (IED) attacks attributed to ISIL-KP and unexploded ordnance (UXO). 160 extrajudicial killings, 178 arbitrary arrests and detentions, 23 instances of incommunicado detention and 56 instances of torture and ill-treatment of former ANDSF and government officials carried out by the de facto authorities. 59 extrajudicial killings, 22 arbitrary arrests and detentions and 7 incidents of torture and ill-treatment by the de facto authorities of individuals accused of affiliation with self-identified "Islamic State in Iraq and the Levant - Khorasan Province". 18 extrajudicial killings, 54 instances of torture and ill-treatment and 113 instances of arbitrary arrest and detention and 23 cases of incommunicado detention of individuals accused of affiliation with self-identified "National Resistance Front". 217

instances of cruel, inhuman and degrading punishments carried out by the de facto authorities since 15 August 2021 118 instances of excessive use of force by the de facto authorities between 15 August 2021 and 15 June 2022. Human rights violations affecting 173 journalists and media workers, 163 of which were attributed to the de facto authorities. Among these were 122 instances of arbitrary arrest and detention, 58 instances of ill-treatment, 33 instances of threats and intimidation and 12 instances of incommunicado detention.[1] Six journalists were also killed during the period (five by self-identified Islamic State in Iraq and the Levant - Khorasan Province, one by unknown perpetrators). Human rights violations affecting 65 human rights defenders, 64 of which were attributed to the de facto authorities. Among these were 47 arbitrary arrests, 17 cases of incommunicado detention, 10 cases of ill-treatment and 17 cases of threats and intimidation, "(p. 81) Andere nieuws bronnen bevestigen dat de veiligheidssituatie in Afghanistan alles behalve vreedzaam is (UNAMA, "Human Rights in Afghanistan 15 august 2021 – 15 juni 2022, pp. 10-12, beschikbaar op:

https://unama.unmissions.org/sites/default/files/unama_human_rights_in_afghanistan_report_-_june_2022_english.pdf). De veiligheidssituatie in Afghanistan is uiterst volatiel'As the situation in Afghanistan is volatile and may remain uncertain for some time to come, coupled with a large-scale humanitarian emergency in the country, UNHCR continues to call on States to suspend the forcible return of nationals and former habitual residents of Afghanistan, including those who have had their asylum claims rejected. The bar on forcible return serves as a minimum standard and needs to remain in place until such time as the security, rule of law, and human rights situation in Afghanistan has significantly improved to permit a safe and dignified return of those determined not to be in need of international protection. In line with the commitment by UN Member States under the Global Refugee Forum to the equitable sharing of responsibility for international refugee protection, UNHCR also considers that it would not be appropriate to return forcibly nationals or former habitual residents of Afghanistan to countries in the region, since countries such as Iran and Pakistan currently host large numbers of Afghans and have for decades generously hosted the vast majority of the total global number of Afghan refugees » (UNHCR, « Guidance Note on the international protection needs of people fleeing Afghanistan », februari 2022, beschikbaar op : <https://www.refworld.org/docid/61d851cd4.html>).

Anderzijds, volgens Uw Raad: "4.4.9. Vooreerst wijst de Raad erop dat in het EASO COI Afghanistan rapport van januari 2022 aangegeven wordt dat er een groot gebrek aan informatie is over de situatie in het land en over de bedoelingen van de Taliban. Het rapport geeft duidelijk aan dat Afghanistan zich in een overgangperiode bevindt en de situatie zeer onstabiel blijft (EASO COI Afghanistan januari 2022, p. 9). Het rapport benadrukt dat het, wegens beperkte onderzoeksmogelijkheden, slechts voorlopige bevindingen bevat over de wijze waarop de Taliban zich hebben gemanifesteerd sinds de machtsovername in Kaboel en dat er verder niet wordt geanalyseerd of deze bevindingen representatief zijn voor de bedoelingen van de leiding van de Taliban, noch voor de toekomst.

Voorts geeft het rapport ook aan dat om deze reden de aangetoonde veiligheidsincidenten en -trends niet als een exhaustieve beschrijving van de huidige situatie mogen beschouwd worden. Verder valt te lezen dat een groot aantal internationale en lokale journalisten geëvacueerd of gevlucht zijn en dat media en journalisten die in Afghanistan actief gebleven zijn, zich ondertussen aan de nieuwe werkomstandigheden onder het Taliban-regime zouden aangepast hebben waardoor de beschikbaarheid van bronnen ter plaatse en relevant open bronnenmateriaal zeer beperkt is. Vooral de verslaggeving over gebeurtenissen in andere gebieden dan Kaboel was schaars (ibid, p.9-10)" (RvV - arrest nr. 270.813 van 31 maart 2022). De beslissing van het CGVS is derhalve voorbarig en dient ten minste te worden vernietigd totdat een betrouwbaar en volledig informatieverlag wordt opgesteld. Bovendien vóór de machtsovername door de Taliban, verleende het CGVS de subsidiaire beschermingsstatus aan personen uit bepaalde districten/provincies waar de Taliban sterk aanwezig waren en verantwoordelijk waren voor vele incidenten. Het CGVS mag de machtsovername door de Taliban – een extremistische/terroristische groepering die jarenlang verantwoordelijk is geweest voor de oorlog in Afghanistan - nu niet gebruiken om aan te voeren dat Afghaanse verzoekers van internationale bescherming niet langer gevaar lopen in geval van terugkeer naar Afghanistan.

Op 14 februari 2023 heeft de "Cour Nationale du Droit d'Asile" in Frankrijk geconcludeerd dat er in 12 van de 34 Afghaanse provincies sprake is van willekeurig geweld: "73. D'après les indications circonstanciées du rapport « Afghanistan – Country Guidance » établi par l'Agence de l'Union européenne pour l'asile (EUAA) en janvier 2023 sur le fondement d'informations collectées à la date du 31 octobre 2022 (v. p. 124 et suivantes), le conflit armé qui sévit dans les provinces de Badakhshan, Baghlan, Balkh, Kaboul, Kandahar, Kapisa, Kunar, Kunduz, Nangarhar, Panchir, Parwan et Takhar entraîne une situation de violence aveugle à l'égard des civils, dont l'intensité n'est toutefois pas exceptionnelle. Aucun élément d'information plus récent ne permet d'infirmer une telle appréciation. 14. D'une part, selon ce rapport, la province du Panchir est la plus affectée par cette violence aveugle, laquelle y atteint un niveau qui, sans être exceptionnel, reste élevé. Il en résulte que les autorités chargées de l'asile doivent accorder la protection subsidiaire, au titre du 3° de l'article L. 512-1 du code de l'entrée et du séjour des étrangers et du droit d'asile, à un demandeur d'asile ayant vocation à se réinstaller dans cette province dès lors qu'apparaissent des éléments propres à sa situation personnelle, de nature à justifier une telle protection. En revanche, un demandeur afghan ayant vocation à rejoindre une autre province n'est, compte tenu de la situation géographique du Panchir, de sa topographie et de

la nature de ses infrastructures routières, pas fondé à soutenir qu'il aurait nécessairement vocation à traverser le Panchir afin de rallier sa propre province de réinstallation et ne saurait, en principe, être protégé du fait des éventuels risques qu'il courrait en cas de traversée du Panchir. 15. D'autre part, il ressort des énonciations du même rapport que la violence aveugle que subissent les provinces de Badakhshan, Baghlan, Balkh, Kaboul, Kandahar, Kapisa, Kunar, Kunduz, Nangarhar, Parwan et Takhar n'atteint pas un niveau élevé, qu'une part significative des victimes civiles de cette violence résulte, dans ces provinces, d'attaques ciblées et que, dans ce contexte, un niveau élevé d'éléments individuels est requis pour justifier les besoins de protection subsidiaire. Il s'ensuit que la protection subsidiaire, au titre du 3° de l'article L. 512-1 précité, ne peut être accordée à un demandeur d'asile ayant vocation à s'y réinstaller qu'en présence d'éléments caractérisant un risque accru d'être exposé aux conséquences de cette violence aveugle, tels qu'une situation de handicap ou une activité professionnelle spécifique" (Cnda, 14 februari 2023, n° 22023959, C+, beschikbaar op :

<http://www.cnda.fr/content/download/211604/2022596/version/1/file/22023959.pdf>). Indien Uw Raad van oordeel zou zijn dat de huidige veiligheidssituatie in Afghanistan niet voldoet aan de criteria van artikel 48/4, §2, c), van de Vreemdelingenwet, moet worden vast gesteld dat elke Afghaan het risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, b), van de wet”.

2.3.2. Met een aanvullende nota van 22 maart 2024 actualiseert de verwerende partij haar standpunt van de veiligheidssituatie en de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan, en het risico ingeval van verwestering. Daarbij wordt melding gemaakt van de volgende online bronnen:

- EUAA COI Query “Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments” van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf;
- EUAA “Country Guidance: Afghanistan” van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023>;
- EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf;
- EASO “Afghanistan Country Focus” van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf;
- EUAA “Afghanistan – Country Focus” van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-2/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf;
- EUAA “Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city” van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf;
- EASO “Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City” van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Sharif;
- EUAA “Afghanistan: Targeting of individuals” van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf;
- UNAMA, “Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan” van juni 2023, beschikbaar op <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan>;
- COI Focus Afghanistan, “Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban” van 14 december 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_migratiebewegingen_van_afghanen_sinds_de_machtsovername_door_de_taliban_20231214.pdf.

2.3.3 Ter terechtzitting legt de verzoeker een aanvullende nota, neer, met als aanvullende stukken een usb-stick waarop een videofragment met de persoon Z. te zien zou zijn en daarnaast loonbrieven van verzoekers activiteiten in België.

2.4. Beoordeling van de vluchtelingenstatus overeenkomstig artikel 48/3 van de vreemdelingenwet

2.4.1. Verzoeker vreest door te taliban te zullen worden vervolgd omdat hij de aanwezigheid van een taliban-groep verklikte aan de overheid.

Wat betreft het persoonlijk onderhoud dient opgemerkt dat de *protection officer* bij aanvang van het onderhoud verzoeker heeft gezegd dat verzoeker moest aangeven wanneer hij iets niet verstond of de tolk niet goed begreep, zodat dit zou kunnen uitgeklaard worden (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 2). Verzoeker bevestigde bij aanvang van het persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk dat hij de tolk goed begreep (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 2). Verzoeker heeft aan het einde van zijn persoonlijk onderhoud bij het CGVS aangegeven dat hij alle redenen voor zijn verzoek om internationale bescherming heeft kunnen geven (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 27). Ook in het verzoekschrift wordt niet concreet aangeduid welke vertaalproblemen zich zouden hebben voorgedaan tijdens het persoonlijk onderhoud, laat staan wat de impact ervan was op verzoekers verklaringen. Uit lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud kan niet blijken dat er zich communicatieproblemen hebben voorgedaan die het verloop van het onderhoud zouden hebben beïnvloed. Gelet op wat voorafgaat kan redelijkerwijs worden aangenomen dat de overlevering van de verklaringen op betrouwbare wijze is verlopen. Aldus kan worden vastgesteld dat de informatie en verklaringen verkregen tijdens het procedureverloop voor de DVZ evenals in het kader van

verzoekers onderhoud op het CGVS betrouwbaar zijn en in aanmerking kunnen worden genomen voor wat betreft de beoordeling van verzoekers verzoek om internationale bescherming.

Blijkens de motivering in bestreden beslissing hecht verweerder geen geloof aan verzoekers asielrelaas. De belangrijkste elementen van deze motivering zijn de volgende:

i. profiel:

- het enkele feit dat verzoeker de broer is van een vroeger lid van de ANSF vormt geen reden voor vervolging. De vrees wordt toegeschreven aan het melden van taliban activiteiten aan de autoriteiten.
- deelname aan vaccinatiecampagnes: omwille van een akkoord tussen de taliban en de overheid over poliovaccinaties, worden activiteiten in dit verband niet als grond voor vervolging worden gezien. Verzoeker verklaarde ook niet te zijn gevisieerd door de taliban vanwege zijn betrokkenheid bij vaccinatiecampagnes.

ii. Persoonlijke vervolgingsfeiten:

- Bij het CGVS verklaarde verzoeker dat het tweede bezoek aan huis door de taliban de rechtstreeks aanleiding vormde voor de vlucht uit Afghanistan. Dit tweede bezoek werd door verzoeker niet vermeld bij de DVZ.
- Verzoeker verklaarde dat Z. hem persoonlijk had bedreigd via het dorpshoofd uit wraak voor het inlichten van de lokale politie. Ondanks de prominente rol van Z. in het asielrelaas, namelijk als actor van vervolging, kent hij diens positie binnen de taliban niet.
- Over het incident komt verzoeker niet verder dan enkele oppervlakkige beweringen. Hij zou zeven à acht talibanleden gezien hebben in een gasthuis. Hij lichtte de lokale politie daarover in. Verzoeker kan de wapens niet beschrijven die hij zag en kon geen informatie geven over de talibanleden. In het licht van het gebrek aan details in zijn verklaringen is het opmerkelijk dat de lokale politie aandacht zou hebben geschonken aan verzoekers melding. Het was algemeen geweten was dat de taliban rondhingen in Dara zodat deze weinige informatie niet bijzonder zijn geweest. Dat de speciale eenheden op basis van verzoekers uiterst oppervlakkige verklaringen een aanval uitvoerden, is weinig aannemelijk.
- Er was een afspraak tussen de taliban en de dorpsouderen om elkaar met rust te laten. Dat verzoeker op eigen initiatief naar de politie stapte is opmerkelijk. Ook van het inlichten van de controlepost, bracht hij niemand op de hoogte, ook niet zijn werkgever, waardoor de andere vaccineurs gevaar konden lopen. Dit kon een negatieve impact hebben op de taliban hun positie tegenover de vaccinatiecampagnes tegen polio, iedereen die hiermee verbonden was en op de verstandhouding/machtsverhouding tussen de taliban en de dorpsouderen.
- Verzoekers verklaringen over de gebeurtenissen na zijn vertrek zijn inconsistent. Hij verklaarde dat zijn ouders constant bedreigd werden door de gearresteerde talibanleden. Behalve Z. wist hij echter niet wie van de taliban nog langskwam. Verzoeker wist niet hoeveel keer de taliban langskwamen. Ze kwamen langs omdat ze dachten dat hij nog in Afghanistan was. Later verklaarde verzoeker echter dat de taliban slechts twee keer herkenbaar of rechtstreeks langskwam bij zijn ouders. De laatste keer dat de taliban zijn ouders rechtstreeks benaderden was vijf maanden na de machtsovername.

iii. Documenten:

- De voorgelegde documenten ondersteunen de identiteit, opleiding en professionele activiteiten van de verzoeker, maar wijzigen de beslissing niet omdat ze geen bewijs leveren van een gegronde vrees voor vervolging of ernstige schade.

Verzoeker voert aan dat hij door de Dienst Vreemdelingenzaken werd verplicht om zijn verklaringen zoveel mogelijk samen te vatten. Dit zou verklaren waarom hij het tweede bezoek van de taliban niet heeft vermeld. Bij het persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaarde dat hij wist dat hij moest vertrekken omdat zijn vader de reis begon te organiseren. In het "vrij relaas" verklaarde hij dat de problemen specifiek gestart zijn ten tijde van de machtsovername toen de verdachten werden vrijgelaten.

De Raad merkt op dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker aanvankelijk het volgende verklaarde (Vragenlijst CGVS, nr. 3.5):

"Mijn broer was lid Afghaanse politie, speciale eenheden. Hij werd vermoord door de Taliban in Kunar op 09/02/1932. Ik was toen zeer jong. Toen ik opgroeide had altijd een slecht gevoel over de Taliban omdat ze mijn broer hadden vermoord. Ik ben een polio vaccinator geworden en ik gaf druppels aan kinderen in Shinkorak-Dara. Op een dag, 7 of 8 maanden voor of de val van de Afghanistan, heb ik leden van de Taliban gezien met wapens en ammunitie in een huis. Een van de leden heette Z.. Ik heb de lokale politie geïnformeerd hierover. 2 of 3 dagen later hebben de speciale eenheden van de lokale politie de locatie ingenomen en de mannen, waaronder Z., meegenomen. De Taliban is hierachter gekomen, ik weet niet hoe

maar iemand van de lokale politie heeft mijn identiteit vrijgegeven. Hierna werd mijn leven heel gevaarlijk. Toen de overheid van Kunar viel, was in in Ningarhar. Z. en zijn collega's die door de Taliban werden bevrijd, kwamen naar ons huis toen de overheid viel. Ze hebben achter mij gevraagd aan mijn vader. Hij zei hun dat ik niet thuis was. Toen hebben ze hem bedreigd dat ze mij zouden doden zoals mijn broer. Mijn vader heeft me gebeld en hij heeft me gezegd dat ik niet terug thuis moest komen. Ik ben naar Deh Sabz, naar het huis van mijn tante. Ik was daar ongeveer 1 maand, de tijd dat mijn vader mijn reis regelde, en toen ben ik uit Afghanistan gevlucht."

De Raad merkt op dat uit verzoekers verklaring bij de DVZ inderdaad blijkt dat hij één bezoek door de taliban aan zijn huis vermeldde. Verzoeker verklaarde uitdrukkelijk dat Z. en zijn collega's na hun bevrijding bij hem thuis kwamen om hem te zoeken, dat zijn vader vertelde dat hij niet thuis was, waarop zij doodsbedreigingen uitten, verzoekers vader naar verzoeker belde en verzoeker naar het huis van zijn tante vertrok in Deh Sabz. Bij het "vrij relaas" voor het CGVS (NPO, p. 8) verklaarde verzoeker hetzelfde. Naar aanleiding van het bezoek van de taliban werd verzoeker gebeld door zijn vader, waarna hij naar zijn tante vertrok waar hij tot 25 sunbula bleef, in afwachting van zijn vertrek uit Afghanistan.

In het persoonlijk onderhoud bij het CGVS werd gevraagd of de taliban langskwamen na verzoekers vertrek, waarop hij verklaarde dat ze vier à vijf keer zouden zijn langsgekomen. Hij verklaarde dat zij enkele dagen na de machtsovername voor het eerst kwamen. Op de vraag "en nadien?", antwoordde verzoeker dat zij ongeveer een maand later kwamen, toen hij in Kabul was (NPO, p. 14-15). De Raad merkt op dat de opgeworpen tegenstrijdigheid er niet is. Gevraagd om een korte weergave te maken van zijn vluchtmotieven gaf verzoeker twee identieke verklaringen. Het is pas nadat de *protection officer* hem vraagt of er na verzoekers vertrek er nog bezoeken waren van de taliban, dat hij het tweede bezoek vermeldt. Dit tweede bezoek situeert zich na de vlucht en wordt door de verzoeker vermeld nadat er expliciet gevraagd wordt of er daarna nog bezoeken van de taliban waren. De Raad is dan ook van oordeel dat verzoekers verklaring op dit punt niet incoherent is.

Met betrekking tot de figuur van Z., voert verzoeker aan dat hij de precieze positie van Z. niet hoefde te kennen, hij heeft hen enkel gezien met wapens. Uit verzoekers verklaringen blijkt dat verzoeker de naam Z. kende omdat deze een mondelinge boodschap had gestuurd via het dorpshef. Verzoeker kende niet zijn positie binnen de taliban. Wel wist hij dat Z. in het districtshuis werkte, maar hij kende diens juiste functie niet. Verzoeker heeft zich daarover niet verder geïnformeerd.

De Raad merkt op dat, in het kader van een risico-inschatting door verzoeker, het relevant kan zijn te weten hoe machtig Z. precies was. In die zin kan worden verwacht dat verzoeker meer zou weten over Z.. Waar de verzoeker met de aanvullende nota een USB-stick met een videofragment neerlegt waarin Z. te zien zou zijn, merkt de Raad op dat dit niets wijzigt aan de vaststelling dat verzoeker tijdens het gehoor nauwelijks informatie had over Z., diens positie en precieze rol in zijn relaas niet wist te duiden. Voorts bewijst de USB-stick geenszins de identiteit van Z. of de door verzoeker voorgestelde feiten.

Met betrekking tot de beschrijving van het incident, motiveert de bestreden beslissing dat verzoeker slechts een zeer rudimentair beeld schetst van de manschappen en de wapens die hij zag, en dat hij onvoldoende details kon schetsen. Verzoeker verklaarde dat zij in een gasthuis binnen gingen waar taliban-activiteit was, zag er verschillende soorten wapens, maar kan enkel preciseren dat hij een kalasjnikov zag. Verzoeker voert aan dat hij niet wist welke wapens de taliban in het eerste incident bij zich hadden, omdat hij de taliban slechts enkele seconden heeft gezien en daardoor niet goed de wapens kon zien. Bovendien heeft verzoeker geen militaire kennis.

De Raad merkt op dat verzoeker uitgaat van een onvolledige lezing van het motief. Het gaat er niet enkel om dat verzoeker slechts een zeer vage en summiere beschrijvingen kon geven van de taliban-groep. Het is inderdaad aannemelijk dat de ontmoeting slechts enkele ogenblikken duurde, zodat verzoeker er niet veel details over kon geven. Het is echter niet aannemelijk dat verzoeker de gebeurtenis niet in de tijd kon duiden, mede gelet op het feit dat hij zeer bewust actie ondernam uit wraakgevoelens, en beseftte dat hij zich moest stilhouden. Verzoeker lijkt zich sterk bewust te zijn geweest van wat hij deed en van wat de mogelijke gevolgen waren. Hij kon ook niet verklaren hoe de taliban ontdekten dat verzoeker hen had verkleed, aangezien hij alleen was toen hij de commandant sprak en er een geheimhoudingsplicht gold.

De Raad hecht er ook belang aan dat verzoeker zelf bevestigde dat taliban-activiteiten in de regio niet uitzonderlijk waren, zodat de loutere melding dat verzoeker een kort ogenblik enkele taliban zag, op zich niet ongewoon was. Dat een zeer korte ontmoeting en zeer vage, algemene beschrijving aan de politie, zou geleid hebben tot een interventie van de speciale eenheden diezelfde avond, is dan ook erg onwaarschijnlijk. In die zin zijn verzoekers verklaringen weinig aannemelijk.

Waar verzoeker aanvoert dat hij werd gemotiveerd door wraakgevoelens, acht de Raad dit niet onmogelijk. Evenwel moet ook rekening worden gehouden met de ruimere context, namelijk het feit dat verzoeker werkzaam was in vaccinatiecampagnes en dat verzoeker, die in de Afghaanse context een hoog

opleidingsniveau heeft, zich er van bewust was dat zijn daad gevolgen kon hebben. Niet alleen voor hem, maar ook voor zijn collega's, de vaccinatiecampagne als een geheel en de situatie in het dorp. Dat verzoeker dit volstrekt zou genegeerd hebben, ook nadat hij de melding reeds had gemaakt en aldus zijn omgeving niet verwittigde van het risico dat hij hen liet lopen, beoordeelt de Raad als erg onverantwoordelijk gedrag. De Raad acht het weinig waarschijnlijk dat verzoeker zich hier niet van bewust was. Verzoeker zou hogere studies aanvatten en kan worden geacht de gevolgen van zijn acties te kunnen inschatten.

Waar verzoeker probeert dit te verklaren door erop te wijzen dat hij nooit had verwacht dat de taliban terug aan de macht zouden komen, merkt Raad op dat de gebeurtenissen door verzoeker geschetst zich afspeelden zeven à acht maanden voor de machtsovername door de taliban. Het is onwaarschijnlijk dat verzoeker, die hoger opgeleid is, zich er op dat ogenblik niet van bewust was dat de Amerikaanse strijdkrachten in februari 2020 een deal sloten met de taliban met het oog op de algehele terugtrekking van de Amerikaanse troepen tegen september 2021. In die context kan er redelijkerwijze van worden uitgegaan dat verzoeker diende te beseffen dat vanaf dan de kans zeer reëel was dat de taliban terug aan de macht zouden komen. Dat verzoeker op dat ogenblik (en ook niet eerder) volledig impulsief zou hebben gehandeld, zonder oog voor de gevolgen, of verdere veiligheidsmaatregelen ten aanzien van zichzelf of zijn omgeving, is dan ook weinig aannemelijk.

Met betrekking tot het aantal bedreigingen van zijn ouders, verklaarde verzoekers dat zijn ouders constant werden bedreigd (NPO, p. 14). Uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij daarmee bedoelde dat de bedreigingen geuit werden bij zijn ouders, maar betrekking hadden op de verzoeker. Ze trachtten de ouders onder druk te zetten om te achterhalen waar verzoeker verbleef. Hij duidde daarbij dat ze vier à vijf keer langskwamen, een keer 3 à 4 dagen na de machtsovername, dan een maand later, en een ongekend aantal keren toen verzoeker Afghanistan al had verlaten. De Raad beaamt dat verzoekers verklaringen over het aantal keer dat de taliban langskwam, vaag en onduidelijk zijn. Het gaat hier nochtans om essentiële elementen in zijn vluchtrelaas.

Na afweging van de verschillende elementen in verzoekers relaas, is de Raad van oordeel dat de inconsistenties, onlogische of weinig aannemelijke elementen in het relaas, ertoe leidt dat verzoekers geloofwaardigheid niet vaststaat. Gelet op voorgaande elementen, treedt de Raad het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij waar wordt gesteld dat verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging aannemelijk maakt omwille van zijn verklaarde aanvaringen met de taliban.

2.4.2. Verzoeker wijst er in het middel tevens op dat verzoeker riskeert door de taliban te worden gevisieerd omwille van zijn terugkeer uit Europa. Op basis van de informatie die voorligt, merkt de Raad het volgende op.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EUAA, "*Afghanistan Country Focus*", December 2023, p. 18). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de islamitische waarden. De *de facto*-regering beschouwt zichzelf als een sturende instantie met een fundamentele doelstelling om de bevolking te doen leven volgens de religieuze wetgeving. De conservatieve opperste leider Haibatullah Akhundzada houdt steeds nadrukkelijker de touwtjes in handen en zijn gezag is steeds dwingend geworden. In november 2022 gaf hij opdracht tot volledige invoering van de taliban-versie van de sharia (EUAA, "*Afghanistan Country Focus*", December 2023, p. 26).

De mensenrechtensituatie in Afghanistan is na de machtsovername gradueel verslechterd en verschillende bronnen stellen een tendens vast waarbij de *de facto*-administratie ontwikkelt naar een theocratische politiestaat die regeert in een sfeer van angst en misbruik (EUAA, "*Afghanistan Country Focus*", december 2023, p. 21). Om de strenge leefregels van de talibans zeer strikte interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de *de facto*-regering opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (*Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar*) (hierna: het MPVPV) opgericht, en gebruikt daartoe ook het 'Taliban General Directorate of Intelligence' (GDI) en een aantal *de facto*-staatsinstellingen (EUAA, "*Afghanistan Country Focus*", December 2023, p. 24).

De taliban, die de Deobandi-islam aanhangen, een puriteinse en conservatieve tak binnen de soennitische islam, streven een zuivering van de Afghaanse samenleving na waarbij buitenlandse invloeden worden geweerd. De *de facto*-regering heeft daartoe massaal geïnvesteerd in het bouwen van moskeeën en madrassa's over het hele land. In deze optiek is ook het westers seculier onderwijssysteem onder vuur komen te liggen en inspanningen om westers seculier onderwijs te bannen zijn toegenomen ten voordele van de uitbreiding van religieus onderwijs (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 94, 101).

Het toepasselijke rechtskader blijft onduidelijk. De *de facto*-talibanregering, evenals de provinciale *de facto*-regeringen, vaardigen nog steeds verschillende decreten en richtlijnen uit met betrekking tot het naleven van de sharia in het dagelijkse leven, die een impact hebben op de rechten van meisjes en vrouwen, de media en het algemene publiek. In juni 2022 rapporteerde de secretaris-generaal van de VN dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA, “*Afghanistan security situation*”, August 2022, p. 29-31 en EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, August 2022, p. 41 ev.). Verder is laster en ongefundeerde kritiek op de *de facto*-regering verboden, moeten nationale en internationale ngo’s hun vrouwelijke medewerkers op non-actief zetten, zo niet kunnen zij hun licentie verliezen, is het voor vrouwen verboden om voor VN-agentschappen te werken, is universitaire scholing voor vrouwen geschorst, moeten schoonheidssalons sluiten en moet het vieren van Valentijn worden vermeden. Naast deze nationale decreten en instructies, die aanleiding geven tot het institutionaliseren van een genderapartheid, werden er in sommige provincies ook bijkomende instructies uitgevaardigd. Zo werd in sommige provincies aan winkeliers het verbod opgelegd om te verkopen aan vrouwen zonder hidjab. Voorts werd gerapporteerd dat het in Kabul verboden is om muziek te spelen in trouwzalen en dat vrouwen geen parken en publieke badhuizen mogen bezoeken, werden in Helmand en Kandahar onderwijsinstellingen gesloten tot nader order, werden winkeliers in Mazar-e-Sharif verplicht hun winkels te sluiten gedurende de gebeden en deze bij te wonen en werden mannelijke leerkrachten en studenten in Kandahar verplicht schriftelijk te beloven de taliban-interpretatie van de sharia na te leven, met inbegrip van het dragen van traditionele Afghaanse kleren en het groeien van een baard (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, December 2023, p. 24).

Er bestaan lokale verschillen in de handhaving van de opgelegde decreten, instructies en regels (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, August 2022, p. 45-48 en EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, December 2023, p. 22 en 24-25).

Gelet op de grote interne variatie is het voor de Afghaanse bevolking niet steeds duidelijk welke regels waar van toepassing zijn en is er volgens sommige bronnen sprake van een juridisch vacuüm. Instructies zijn vaak opzettelijk vaag geformuleerd, zijn vaak niet schriftelijk en worden gecommuniceerd via verschillende kanalen, waaronder via de persoonlijke sociale mediakanalen van talibanverantwoordelijken en in media-interviews, waardoor de juridische aard niet altijd duidelijk is. Een aantal bronnen wijzen op lokale variatie in de toepassing van sommige regels, zoals de verplichting voor vrouwen om begeleid te worden door een *mahram*. Er wordt ook melding gemaakt van tegenstrijdige communicatie door de taliban en over de mogelijkheid om bepaalde aankondigingen te omzeilen (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, December 2023, p. 22). Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels dan weer uitgebreider dan was voorzien door het *de facto*-ministerie in Kabul (Ministerie van Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*”, juni 2023, p. 95, geciteerd in COI Focus Afghanistan, “*Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban*” van 14 december 2023).

Aanvankelijk werd een tendens waargenomen onder taliban-rechters om niet te strenge vonnissen uit te spreken en waren er slechts sporadisch lokale berichten over lijfstraffen of doodstraffen. Op 14 november 2022 droeg de opperste leider Akhundzada evenwel alle taliban-rechters op om de sharia volledig toe te passen en ‘*hudud*’- en ‘*qisas*’-straffen op te leggen. Deze straffen omvatten onder meer executies, steniging, geseling en amputatie van ledematen (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, December 2023, p. 27).

In het bijzonder wat betreft ‘*zina*’ – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen, wat tevens kan worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. ‘*Zina*’ is één van de ‘*hudud*’-misdaden (Nederlands ministerie van Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*”, juni 2023, p. 7, voetnoot 1). Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, August 2022, p. 35, 87-88 en 95-96). In het Algemeen Ambtsbericht wordt gesteld dat geen betrouwbare gegevens bestaan over de bestraffing van ‘*zina*’ en dat het moeilijk is cijfers te vinden voor van aantallen lijfstraffen voor deze specifieke ‘*hudud*’-misdadaa aangezien de politie deze cijfers niet meedeelt (Ministerie van Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*”, juni 2023, p. 130).

Er bestaat geen duidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, “*Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taleban’s second Emirate*”, van 15 juni 2022 in EUAA “*Afghanistan security situation*”, August 2022, p. 30). Ook de meest recente landeninformatie schept hierover geen duidelijkheid.

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van “*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*”, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA “*Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022*”, p. 17). UNAMA rapporteerde 63 gevallen van zweepslagen uitgesproken door een *de facto*-rechtbank in de periode 15 augustus 2021 tot 24 mei 2023, die betrekking hadden op 394 slachtoffers; AW rapporteerde 56 gevallen van zweepslagen in de periode oktober 2022 tot september 2023 en Rawadari rapporteerde 69 personen die zweepslagen hadden gekregen in de eerst zes maanden van 2023. UNAMA rapporteerde later dat publieke lijfstraffen bleven uitgevoerd worden in de periode juli tot september 2023 (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, December 2023, p. 27). De plaatsvervangende taliban-opperrechter kondigde aan dat rechtbanken in het hele land 175 personen hadden veroordeeld tot ‘*qisas*’-straffen, 37 tot steniging en 103 tot ‘*hudud*’-straffen zoals zweepslagen en amputatie (Ministerie van Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*”, juni 2023, p. 130). Een professor aan de American University of Afghanistan wees erop dat bij het uitspreken van lijfstraffen in principe een zeer hoge bewijsstandaard geldt. Het grote aantal lijfstraffen dat reeds werd uitgevoerd wijst er volgens hem echter op dat een zeer ‘soepele’ bewijsstandaard wordt gehanteerd door de taliban. Bovendien worden opgelegde straffen niet steeds vooraf gegaan door een rechterlijke procedure, maar worden ze veeleer opgelegd via individuele, ad-hoc-beslissingen, bijvoorbeeld door leden van de MPVPV en de *de facto*-politie, wanneer deze vaststellen tijdens controles op straat dat burgers zich niet aan de opgelegde regels houden (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, December 2023, p. 27).

De scheiding van mannen en vrouwen in het openbare leven op straat wordt door controleurs van de MPVPV gecontroleerd, die volgens sommige bronnen ook vragen stelden over de kernelementen van de islam of over de sharia en mensen die hierop niet het juiste antwoord gaven naar het politiebureau brachten (Ministerie van Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht*”, juni 2023, p. 96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, “*Taliban’s impact on the population*”, juni 2022, p. 23-24 en EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, December 2023, p. 20). Volgens Dr. Schuster hebben de taliban sociale media profielen gemonitord en werden mensen beschuldigd van morele corruptie (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, December 2023, p. 98). Een andere bron stelt dat het monitoren van sociale media vooral leidde tot het opsporen van personen die kritiek uitten in eigen naam (Ministerie van Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht*”, juni 2023, p. 44). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie (“*Ministry of Communications and Information Technology*”) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma’s met “*immorele inhoud*” te beperken (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 44). Volgens verschillende bronnen controleren de taliban niet alleen sociale media netwerken maar luisteren zij ook mee met telefoongesprekken, ook met personen die vanuit het buitenland naar familieleden in Afghanistan belden (Ministerie van Justitie, “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*”, p. 44, 80, 116). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan, “*Taliban’s impact on the population*”, juni 2022, p. 23, waarnaar wordt verwezen in de EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, August 2022).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De opperste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de “*geloofsethiek en denkwijze*” van Afghanen die Afghanistan verlaten in gevaar werden gebracht en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de islam en het islamitische systeem te verzinnen om asiel te krijgen (voetnoot 476, TOLONews, “*Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada*”, 8 December 2021 in EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, August 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders.

Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar leden van de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en van wie wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, August 2022, p. 50-51). Desalniettemin hebben taliban-functionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge taliban-functionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de

overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd en volgens het Algemeen Ambtsbericht is het onduidelijk of en welke eventuele problemen teruggekeerde Afghanen zouden kunnen krijgen en hoe zij behandeld zouden worden bij terugkeer naar Afghanistan, aangezien de informatie hierover beperkt en anekdotisch is (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, August 2022, p. 53-55; “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*”, p. 148-149; COI Focus Afghanistan, “*Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban van 14 december 2023*”, p. 36). Sommige bronnen geven evenwel aan dat in de praktijk op dorpsniveau de plaatselijke leiders zullen weten wie is teruggekeerd (voetnoot 514: Denmark, DIS, *Afghanistan – taliban’s impact on the population*, June 2022, p. 23 en 38 in EUAA, “*Afghanistan: targeting of individuals*”, August 2022, p. 55). Het is voor de taliban in dorpen dan ook gemakkelijker om informatie in te winnen of te horen te krijgen over personen die zijn teruggekeerd (Ministerie van Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*”, juni 2023, p. 44).

Het Noorse Landinfo benadrukt dat de Afghaanse maatschappij zeer divers en complex is en dat dit ook wordt gereflecteerd in de wijze waarop de nieuwe *de facto*-autoriteiten het land besturen. Er is een grote variatie in houdingen en tal van lokale verschillen zijn mogelijk en er wordt aangenomen dat dit ook van toepassing is op de wijze waarop mensen die terugkeren uit het Westen worden gepercipieerd. Mogelijke reacties zullen dus steeds afhankelijk zijn van het individuele profiel van de persoon die terugkeert, het netwerk dat deze persoon heeft in Afghanistan en de plaats in Afghanistan naar waar deze persoon terugkeert (COI Focus Afghanistan, “*Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban van 14 december 2023*”, p. 36).

Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun ‘oorspronkelijke status’, zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, August 2022, p. 55). Bronnen geven ook aan dat individuen die als “*verwesterd*” worden gezien, bedreigd kunnen worden door de taliban, hun familie of burens omdat ze worden gezien als “*verraders*” of “*ongelovigen*”.

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, August 2022, p. 51, EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, December 2023, p. 100). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen.

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Wel kunnen volgende risicoprofielen kunnen worden aangeduid:

- (1) personen “*die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden*”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;
- (2) personen die “*verwesterd*” zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen.

Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal verwesterd zijn of een verwestering worden toegedicht. Het komt aan verzoeker toe concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden. Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risico-analyse van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van (toegeschreven) verwestering/overschrijding van religieuze, morele of sociale normen dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, het gedrag van verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van ‘zina’ kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

In de EUAA “Country Guidance” wordt gesteld dat vervolging van personen die onder dit profiel vallen in Afghanistan kan plaatsvinden omwille van een toegeschreven politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep. De Raad kan de richtsnoeren van EUAA waarnaar de verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA “Country guidance: Afghanistan”, januari 2023, p. 21 en 72-79). De actualisatie van de landeninformatie door middel van de aanvullende nota van de commissaris-generaal doet niet anders besluiten.
aanhoudend gevaar door de verzoeker.

In casu voert verzoeker aan dat hij reeds enige tijd in Europa verblijft. De Raad wijst erop dat een door louter tijdsverloop ontwikkelde westerse levensstijl in beginsel geen afdoende reden is om te worden erkend als vluchteling, tenzij de verzoeker aannemelijk maakt dat het gaat om verwesterd gedrag dat op een godsdienstige of politieke overtuiging is gebaseerd en dat het bijzonder belangrijk is voor een verzoeker om zijn (godsdienstige) identiteit of morele integriteit te behouden. Het komt aan verzoeker toe om dit aan te tonen, met name dat hij bepaalde concrete gebruiken of elementen van een levensstijl heeft aangenomen die deel uitmaken van of dermate fundamenteel zijn voor zijn identiteit of morele integriteit dat er van hem niet mag verwacht worden dat hij dit opgeeft indien hij hierdoor concrete en geloofwaardige problemen met derden zou riskeren, als uiting van een politieke of religieuze overtuiging. Verzoeker blijft daartoe evenwel in gebreke. Verzoeker duidt nergens *in concreto* aan dat er in zijn hoofde sprake zou zijn van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen.

Verzoeker is een volwassen man geboren in 1998 en wiens vormende jaren zich in Afghanistan hebben afgespeeld. Hij identificeert zich als soennitisch moslim (NPO, p. 4) en beschikt over een familiaal netwerk in Afghanistan (NPO, p. 6). Blijkens zijn verklaringen is verzoeker uit Afghanistan vertrokken in 2021. Bij zijn vertrek uit Afghanistan was verzoeker reeds drieëntwintig jaar oud. Het komt aan verzoeker toe om aan te tonen dat hij bepaalde concrete gebruiken of elementen van een levensstijl heeft aangenomen die deel uitmaken van of dermate fundamenteel zijn voor zijn identiteit of morele integriteit dat er van hem niet mag worden verwacht dat hij afziet van dit gedrag of deze levenswijze opgeeft dan wel aanpast om problemen te ontlopen wegens het niet naleven van de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban. Door louter te verwijzen naar zijn verblijf van intussen ruim twee jaar in België, maakt verzoeker geenszins concreet aannemelijk dat hij om deze reden zal worden gepercipieerd als verwesterd en bij terugkeer naar Afghanistan zal worden vervolgd. Hij komt immers niet verder dan te verwijzen naar de algemene situatie in Afghanistan, zonder evenwel concreet te duiden op welke wijze deze elementen zouden duiden op persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. Het loutere gegeven dat men zou weten van waar verzoeker exact terugkeert, doet verder geen afbreuk aan wat hierboven wordt uiteengezet, met name dat verzoeker een daadwerkelijke, noch een toegeschreven verwestering aannemelijk maakt, alsook dat niet blijkt dat hij in de specifieke negatieve aandacht zou staan van de taliban.

Gelet op hogerstaande motieven, bevestigt de Raad de overwegingen van de commissaris-generaal met betrekking tot de vluchtelingenstatus.

Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1981, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet

Artikel 48/4 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2 Ernstige schade bestaat uit: a) doodstraf of executie; of, b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of, c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Uit dit artikel volgt dat verzoeker, opdat hij de subsidiaire beschermingsstatus kan genieten, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” loopt. Het begrip “reëel risico” wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, dit

wil zeggen realistisch en niet hypothetisch. Paragraaf twee van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “*ernstige schade*” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

2.5.1. Met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoeker geen elementen aanreikt waaruit kan blijken dat hij op deze grond nood zou hebben aan subsidiaire bescherming.

2.5.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover, waarbij wordt geconcludeerd dat de door hem ingeroepen vervolgingsfeiten niet geloofwaardig zijn en dat evenmin kan worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging omwille van een toegeschreven verwestering.

In de mate dat verzoeker verwijst naar de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan, herinnert de Raad eraan dat artikel 48/4, § 2, b), van de vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 15, b), van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: Kwalificatierichtlijn) (heden de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: Richtlijn 2011/95/EU)).

Het begrip “*ernstige schade*” in dit artikel heeft betrekking “*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 28 en 32). Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: Hof van Justitie) heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b), van de Kwalificatierichtlijn (heden de Richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM. Er moet voor de uitlegging van artikel 15, b), van de Kwalificatierichtlijn, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling. Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, *M.P.*, pt. 51 en 57-58). De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, wat in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova e.a.*, pt. 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor. Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “*Country Guidance: Afghanistan*” van EUAA van januari 2023 (p. 111: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor*”). Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bijvoorbeeld in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld. De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen. Na lezing van alle objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021. De oorzaken van de precaire

socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan blijken in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren. Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie. Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie. Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de vreemdelingenwet. Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geviséerd of dat hij behoort tot een groep van geviseerde personen. Hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren. Verzoeker brengt geen elementen aan die tot een andere conclusie kunnen leiden.

Voor zover verzoeker aanvoert dat de belangrijkste oorzaak voor de huidige humanitaire crisis de economische ineenstorting van Afghanistan is ingevolge internationale financiële sancties (tegen de taliban) wegens het onvermogen of nalaten van de huidige talibanregering om compromissen te sluiten en/of toegevingen te doen op vlak van mensenrechten, wijst de Raad erop dat hieruit nog niet volgt dat artikel 48/4, § 2, b), van de vreemdelingenwet van toepassing is. De sancties en economische acties worden immers opgelegd door buitenlandse regeringen en internationale instellingen en zijn gericht tegen het talibanregime en individuele talibanleden. De sancties en economische acties viseren op zich noch Afghanistan noch de Afghaanse bevolking. Dit neemt niet weg dat de Afghaanse bevolking eveneens wordt getroffen door deze sancties en economische maatregelen die via een domino-effect een ernstige impact hebben op hun leefomstandigheden en socio-economische situatie. Er is echter in hoofde van de buitenlandse regeringen en de internationale instellingen geen sprake van een opzettelijk handelen of nalaten dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan tegen verzoeker. Voorts is de Raad van oordeel dat de redenen waarom internationale sancties en economische maatregelen worden getroffen tegen de taliban een onvoldoende aanknopingspunt vormen om te kunnen stellen dat het risico om bij terugkeer terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting voortvloeit uit een opzettelijk handelen of nalaten vanwege de taliban dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan dat verzoeker *in casu* persoonlijk wordt geviséerd. De Raad herinnert eraan dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt. Waar verzoeker nog verwijst naar een arrest van de Raad met 31 maart 2022, kan worden herhaald dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben. Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken. Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM. Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259;

RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

2.5.3. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de Richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land.

Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard.

De belangrijkste werkterreinen van de NRF en andere verzetsgroepen bevonden zich oorspronkelijk in het noordoosten, voornamelijk in de provincie Panjshir en aangrenzende gebieden. In 2022 breidden ze hun activiteiten verder naar het noorden uit, met name naar de provincies Takhar en Badakhshan.

NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvooien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers. De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen.

Wat betreft 2023 wordt er voor de eerste helft van dat jaar gewag gemaakt van een daling in de activiteiten van verzetsgroepen waarbij NRF wordt omschreven als 'verzwakt' na taliban-acties tegen deze groep (EUAA *"Afghanistan: Country Focus"* van december 2023, p. 31).

Ook het aantal ISKP-aanvallen nam aanzienlijk af in de referentieperiode juli 2022 tot en met september 2023, en dit na taliban-operaties tegen deze groep. Tevens worden de capaciteiten van ISKP omschreven als *"vermindert"* en *"beperkt"*. ISKP is hoofdzakelijk nog actief in het oosten alsook in Kaboel en enkele noordelijke gebieden. Ze viseren daarbij voornamelijk talibanstrijders, taliban-functionarissen, religieuze leiders en bepaalde etnisch-religieuze minderheden zoals Shia Hazara en Sikhs alsook buitenlandse doelwitten (*incl.* de Russische en Pakistaanse Ambassade en een Chinees hotel in de stad Kaboel) (EUAA *"Afghanistan: Country Focus"* van december 2023, p. 32-34).

In de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 vonden er volgens de UCDP-gegevens 825 veiligheidsincidenten, *i.e. 'incidents with at least one recorded fatality'*, over het hele land plaats waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panjshir (79) (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122-123).

ACLED documenteerde 2635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 - 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als *"gevechten"*, 994 als *"geweld tegen burgers"*, en 477 als

"explosies/geweld op afstand" (EUAA *Country Guidance Afghanistan, januari 2023*, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (COI *Query Afghanistan*, november 2022, p. 10).

Wat betreft de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 documenteerde de UCDP 781 incidenten waarbij de meeste incidenten plaatsvonden in de provincie Kaboel, gevolgd door de provincies Takhar en Panjshir en verder Baghlan en Nangarhar op respectievelijk de vierde en vijfde plaats (EUAA "*Afghanistan: Country Focus*" van december 2023, p. 30).

UCDP rapporteert in deze periode 619 burgerdoden als gevolg van 302 incidenten (EUAA "*Afghanistan: Country Focus*" van december 2023, p. 36).

In de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 documenteerde ACLED 1 618 veiligheidsincidenten waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel, gevolgd door de provincies Takhar en Panjshir en verder Badakhshan en Baghlan op respectievelijk de vierde en vijfde plaats (EUAA "*Afghanistan: Country Focus*" van december 2023, p. 29-30).

In Kaboel werden door UCDP 108 incidenten gedocumenteerd met 165 burgerdoden (EUAA "*Afghanistan: Country Focus*" van december 2023, p. 34).

ACLED registreerde in totaal 189 doden als gevolg van explosies/afstandsgelateerd geweld in de provincie Kaboel, in tegenstelling tot het totale aantal van 537 doden in heel Afghanistan als gevolg van explosies/afstandsgelateerd geweld. Bij het opnemen van 'gevechten' en 'geweld tegen burgers' wijzen ACLED-gegevens op 336 doden in de provincie Kaboel. De 41 geregistreerde gevechten in de provincie hadden voornamelijk betrekking op confrontaties tussen de taliban en ISKP, en de taliban en NRF en AFF.

UNAMA registreerde in de periode tussen 15 augustus 2021 en 30 mei 2023 in totaal 3 774 burgerslachtoffers (waarvan 1 095 dodelijke en 2 679 gewonden), wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA, *Afghanistan. Security Situation*, augustus 2022, p. 62, en UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023). Hiervan viel meer dan drie vierde (2 814 slachtoffers) te betreuren bij IED's-aanvallen op bevolkte gebieden, zoals gebedshuizen, markten en scholen. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ondanks een aanzienlijke daling van het aantal conflict gerelateerde burgerslachtoffers in Afghanistan sinds 15 augustus 2021, is er geen overeenkomstige daling van de burgerschade veroorzaakt door zelfmoordaanslagen. Uit de cijfers van UNAMA blijkt niet alleen dat er nog steeds burgerslachtoffers vallen als gevolg van dergelijke aanvallen, maar ook dat de dodelijkheid van zelfmoordaanslagen sinds 15 augustus 2021 is toegenomen, waarbij een kleiner aantal aanvallen een groter aantal burgerslachtoffers maakt (UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023).

De VN *Human Rights Council* stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 124).

Ontheemding wegens conflictgerelateerd geweld is afgenomen en vindt zijn oorzaak momenteel eerder in de moeilijke economische situatie en natuurrampen. UNHCR documenteerde 274 012 ontheemden die in 2022 zijn teruggekeerd naar hun regio's van herkomst en IOM maakt gewag van 1 525 577 ontheemden die in 2022 zijn teruggekeerd naar hun herkomstregio's (EUAA "*Afghanistan: Country Focus*" van december 2023, p. 41).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de "*Country Guidance Afghanistan*"

van januari 2023 en is gelet op de informatie opgenomen in de EUAA “*Afghanistan: Country Focus*” van december 2023 nog steeds actueel.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Kunar. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de “*Country Guidance Afghanistan*” van januari 2023. Uit de elementen van de zaak blijkt niet dat verzoeker persoonlijke omstandigheden aannemelijk maakt die hem blootstellen aan een verhoogd risico op voor zijn leven.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig mei tweeduizend vierentwintig door:

C. VERHAERT, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

C. VERHAERT